

Svanučė

Glasnik Kristove Prisutnosti

SVANUĆE

Broj 3

Ožujak 2015

First-class postage paid at Rutherford, N.J. Published by The Dawn Bible Students Association, 199 Railroad Avenue, East Rutherford, NJ 07073. \$12 per year.

Sent without cost overseas.

Poslano u inozemstvo bez troškova.

www.dawnbible.com

ARGENTINA: A. Lupsor, Calle

Almirante Brown 684, Monte

Grande C.P., 1842 Buenos Aires

AUSTRALIA: Berean Bible Institute,

P.O. Box 402, Rosanna,

Victoria 3084

BRAZIL: A Aurora, Caixa Postal

77204, Nova Iguaçu, Rio de Janeiro,

CEP 26210-970

BRITISH ISLES: Associated

Bible Students, 102 Broad Street,

Chesham, HP5 3ED, England

CANADA: P.O. Box 1565, Vernon,

British Columbia, V1T 8C2 Canada

CROATIA: Kneza Branimira 18,

44010 Sisak

FRANCE: L'Aurore, 45, Avenue de

Gouvieux, 60260, Lamorlaye

GERMANY: Tagesanbruch

Bibelstudien- Vereinigung, Postfach

11 03, 64368 Ober-Ramstadt

GREECE: He Haravgi (The Dawn),

199 Railroad Avenue, East Rutherford,

NJ 07073 USA

INDIA: The Dawn, Blessington,

#34, Serpentine Street, Richmond

Town, Bangalore 560025

SPAIN/ITALY: El Alba/Aurora,

Associazione Studenti Biblici, Via

Ferrara 42, 59100 Prato—Italia

Hrvatsko izdanje Članci u ovom
broju uzeti su iz tekući broja
časopisa

„Svanuće“ na engleskom jeziku

SADRŽAJ

VRHUNCI SVANUĆE

Pouzdanje Riječi Proročanstva 2

Međunarodne Biblijske Studije

Janje Božje 17

Isus Obećaje Pomoćnika 20

Duh Istine 23

Primiti Sveti Duh 26

KRŠĆANSKI ŽIVOT I UČENJE

Naša Pasha—Žrtvovana za Nas 32

The Dawn – Svanuće

Croatian Edition – March 2015

First Issue published December 2013

Printed in USA

Pouzdanе Riječi Proročanstva

„Tako je proročanska riječ koju imamo još pouzdanija, i dobro činite što pazite na nju kao na svjetiljku koja svijetli na tamnome mjestu, u srcima vašim, dok ne svane dan i ne pojavi se zvijezda danica.“ 2 Petrova 1:19 NS

OVAJ se časopis već dugo objavljuje pod nazivom „Svanuće,“ od svog prvog broja koji je izašao prije nekih osamdeset i dvije godine. S vremenom se u mislima čitatelja može pojaviti pitanje s obzirom na značenje tog naslova, i njegovu povezanost sa Svetim Pismom i Božjim planom za spasenje čovjeka. Na naslovnoj stranici svakog broja pojavljuje se i podnaslov—naime, Glasnik Kristove Prisutnosti. Ovaj naziv je, mi vjerujemo, važan za naše razumijevanje Božjih vremena i razdoblja, i blisko je povezan sa naslovom „Svanuće.“

Na sljedećim ćemo stranicama govoriti o svim tim stvarima kako su nam predstavljene u Riječi Božjoj, isto tako kao i u proročanskom svjedočanstvu sadržanom u Svetom Pismu koje

pomaže u našem razumijevanju Stvoriteljevog velikog plana vjekova i gdje smo mi u razvoju tog plana. Vjerujemo da će razmatranje tih stvari ohrabriti i ojačati našu zajedničku vjeru u obećanja Božje Riječi da novi i slavan dan uskoro očekuje sve narode na zemlji. Zaista, čak i dok sada u ovom trenutku svijet posrće u zbunjenosti i strahu, mi vidimo „svanuće“ novog dana—dana koji leži odmah iza horizonta sadašnjih oblaka i nevolje.

RADOST U JUTRO

Duga vladavina grijeha, patnje, i smrti uspoređena je u Bibliji sa noći—vremenom tame. Međutim, Biblija nam jamči da to dugo razdoblje noći neće trajati zauvijek, da će u od Boga određeno vrijeme, doći radostan novi dan radosti i sreće za čovječanstvo. Psalmista koristi ove opisne riječi: „Njegov [Božji] je gnjev samo za trenutak; Njegova je milost za cijeli naš život. Plač može trajati noću, ali radost dolazi u jutro.“ (Ps. 30:5 NEV)

Ne samo da su uzdisanje i plač svijeta bili dio noćnih iskustava ljudske rase, nego je i kroz svu tu tugu bilo i malo prave spoznaje o Stvoritelju i on njegovom punom ljubavi planu za konačno oslobođenje čovječanstva od grijeha i smrti. Taj nedostatak spoznaje također je doprinio „tami“ sadašnjeg ljudskog iskustva. Različiti koncepti o Bogu koje je većina držala, i u Kršćanskom i u Nekršćanskom svijetu, usadili su

strah u srca ljudi, i time se samo povećala nesretnost njihovog postojanja.

Božji „gnjev“ o kojemu govori Psalmista očitovao se u smrtnoj presudi koja je došla na čovjeka zbog njegovog prijestupa božanskog zakona. Taj gnjev je u suprotnosti sa Božjom milosti, koja će u od njega određeno vrijeme, donijeti radost i život ljudima. Sveto Pismo otkriva da se ta „milost“ očitovala u Stvoriteljevom daru njegovog ljubljenog Sina da bude Otkupitelj i Spasitelj svijeta od grijeha i smrti, i da će obnova čovječanstva u život, što je omogućeno otkupninom, biti uvedena sa davno obećanim Mesijanskim kraljevstvom.

Jedan od prekrasnih simbola koji ukazuju na blagoslove kraljevstva nalazi se u Malahiji 4:2. Ovdje je Isus, u životodavnoj vlasti i moći svog kraljevstva proročanski opisan kao „Sunce pravednosti“ koje izlazi sa „ozdravljenjem na svojim zrakama.“ Upravo će to slavno „Sunce pravednosti“ raspršiti štetnu maglu tame i patnje što je tako dugo mučilo ljudsku rasu. To će se dogoditi u taj novi dan blagoslova kojeg je spomenuo David u jamstvu da „radost dolazi u jutro.“

PETROVO SVJEDOČANSTVO

Naš uvodni tekst, 2 Pet. 1:19, nalazi se u vrlo zanimljivom kontekstu. U 11 retku ovog poglavlja Petar govori kako se sljedbenicima Učitelja „velikodušno omogućuje da uđu u vječno

kraljevstvo našeg Gospodina i Spasitelja Isusa Krista.“ To je obećano Mesijansko kraljevstvo, i Petar nas podsjeća da će oni posvećeni vjernici koji su vjerni sve do „smrti“, u „prvom uskrsnuću“, ući u to kraljevstvo i živjeti i vladati s Kristom. (Otkr. 2:10; 20:6)

Zatim, u recima 16 do 18 Petar kaže, „Snagu i prisutnost našeg Gospodina Isusa Krista nismo vam objavili povodeći se za lukovao izmišljenim pričama, nego kao očevici njegove veličanstvenosti. Jer on je od Boga, Oca, primio čast i slavu, kad su od veličanstvene slave do njega doprle riječi: Ovo je Sin moj, ljubljani moj, koji mi je po volji! Da, čuli smo te riječi koje su došle s neba dok smo s njim bili na svetoj gori.“

Ovdje se ukazuje na viziju preobraženja zapisanu u Mat. 17:1-9. Netom prije te čudesne vizije Isus je rekao svojim učenicima, „Neki od onih koji ovdje stoje neće okusiti smrti dok ne vide Sina čovječjega kako dolazi kao kralj.“ (Mat. 16:28) Ovo se obećanje očigledno ispunilo u viziji koju su Petar, Jakov i Ivan iskusili. Oni nisu vidjeli Isusa u njegovom stvarnom kraljevstvu, ali su ga vidjeli čudesno preobraženog pred njima u slavu njegove Mesijanske službe. Zbog ono što je vidio, Petar je bio potaknut da kasnije kaže, pišući svoje pismo, „Snagu i prisutnost našeg Gospodina Isusa Krista nismo vam objavili povodeći se za lukavo izmišljenim pričama, nego kao očevici njegove veličanstvenosti.“

UVJERENI

Jasno je da ga je ono što je Petar vidio u viziji preobraženja, uvjerilo da je Isus doista bio Mesija, i da će u određeno vrijeme slava i veličanstvo njegovog kraljevstva, koje je on vidio samo u mentalnoj slici, postati stvarnost. Jedan od elemenata vizije koji je najvjerojatnije pomogao uvjeriti Petra u to bilo je pojavljivanje Mojsija i Ilije. Židovi su ranije bili poslali svećenike i Levite k Ivanu Krstitelju da ga pitaju u vezi toga što on tvrdi da je ustvari. On je rekao, „Ja nisam Krist. Nato su ga oni upitali: Što si onda? Jesi li Ilija? On je odgovorio: Nisam. Jesi li Prorok? Odgovorio je: Nisam.“ (Ivan 1:19-21)

Mojsije nam govori o obećanju koje mu je dao Bog u vezi tog „Proroka.“ „Podignut ću im proroka između braće njihove, kao što si ti. I stavit ću riječi svoje u usta njegova da im govori sve što mu zapovjedim. A onaj koji ne posluša riječi mojih koje će on govoriti u ime moje, taj će preda mnom odgovarati za to.“ (5 Moj. 18:18,19) Pobožnim Židovima koji su poznavali Božja obećanja, ovo je proročanstvo poprimilo vrlo važno značenje. Osim samog Mesije, oni su također očekivali dolazak tog „proroka“, premda su to titule za jednu te istu osobu—Krista Isusa. Stoga, su dakle pitali Ivana Krstitelja da li je on ili ne bio taj veliki o kojem je Mojsije govorio.

Nastavljajući proročansku nit, mi također nalazimo obećanje glede dolaska „Ilije.“ U Malahiji 4:5, 6 mi čitamo: „Evo, ja vam šaljem proroka Iliju prije nego dođe veliki i strašni dan Jehovin. On će obratiti srce očeva k sinovima i srce sinova obratit će k očevima, da ne dođem i ne udarim zemlju uništenjem.“ Zbog ovog proročanstva Židovi su također očekivali dolazak „Ilije,“ pa su stoga pitali Ivana Krstitelja u vezi njega, „Jesi li Ilija“?

Stoga, u ovom velikom nizu Mesijanskih obećanja i proročanstava Starog Zavjeta, ističu se tri važne figure—Mesija, onaj koji je poput Mojsija kao „taj prorok,“ i „Ilija.“ Nijedan pažljivi istraživač proročanstva ne bi bio potpuno uvjeren da je Isus doista bio Mesija ako „taj prorok,“ i Ilija ne bi na neki način ušli u njegove planove kraljevstva. Stoga su u kraljevskoj sceni preobraženja, Petar, Jakov i Ivan uz Mesiju vidjeli i druge dvije figure, jer su se oni pojavili u viziji sa Isusom. Zaista, cijelo proročansko svjedočanstvo glede Stvoriteljevog plana kraljevstva koji je usredotočen na Krista, iznešeno je u toj veličanstvenoj viziji kraljevstva. Oni se nisu povodili za „lukavo izmišljenim pričama.“

ZAKONODAVAC

Mojsije je bio zakonodavac u Izraelu, i to će biti jedna od funkcija Mesije kroz cijelo doba njegovog kraljevstva. To je objašnjeno u proročanstvu glede „Proroka,...poput“ Mojsija.

Apostol Petar u Novom Zavjetu citira to proročanstvo i pokazuje da će njegovo ispunjenje doći kroz Krista po njegovom drugom dolasku. Citat se nalazi u Petrovoj propovijedi glede „vremena obnove svega“ a o čemu je on objavljuje, „Bog govorio na usta svih Svojih svetih proroka, od kad je svijet postao.“ (Djela 3:20, 21)

Nakon ove općenite izjave glede Božjih obećanja obnove, prvi dokazni tekst kojeg Petar citira je Mojsijevo proročanstvo glede „tog proroka.“ Zanimljivo je zapaziti dublji smisao tog predivnog proročanstva: „Proroka poput mene podignut će vam Gospodin Bog između braće vaše.“ (redak 22) To obećanje primjenilo se na Izraelce Mojsijevih dana kojima se obratio, i pokazuje također da će obećani veliki „Prorok“ biti podignut kasnijem naraštaju, što je bilo slučaj s Isusom.

To predstavlja da ukoliko bi Izraelci Mojsijevih dana mogli primiti ispunjenje obećanja o budućem „Proroku,“ oni moraju biti podignuti iz mrtvih. Petar je znao da je proročansko svjedočanstvo glede „obnove“ uključivalo buđenje mrtvih, jer on je zasigurno znao za jedno drugo prekrasno Starozavjetno obećanje: „Jahvini otkupljeni će se vratiti, i doći će s pjevanjem...i vječna radost biti će nad njihovim glavama. Oni će naći veselje i radost, a tuga i uzdisanje pobjeći će od njih.“ (Iza. 35:10)

To nije jamstvo sveopćeg spasenja za sve čovječanstvo, čak niti za Izraelce. Nakon što budu bili probuđeni iz smrtnog sna, oni će trebati slušati tog Proroka, inače će biti „odstranjeni iz naroda.“ (Djela 3:23) Ta poanta je pokrivena u izvornom proročanstvu koje je izrekao Mojsije, koristeći izraz, „taj će preda mnoom odgovarati za to.“ (5 Moj. 18:19)

ILIJA KAO PREDSLIKA

Prorok Ilija je bio snažno korišten da obnovi obožavanje pravog Boga u Izraelu. Sjećamo se kako je hrabro izazvao Baalove svećenike na Gori Karmelu. (1 Kralj. 18:25-40) To se slaže sa proročanstvom glede Ilije u protuslici, o kojem je prorečeno da treba obratiti srca očeva k djeci, i srca djece k očevima—drugim riječima, on treba napraviti djelo reformacije.

Ivan Krstitelj je u malome, proveo djelo reformacije u Izraelu svojom službom pokajanja. Kroz cijelo Evandeosko Doba vjerni su sljedbenici Učitelja, objavljujući Evanđelje o Kraljevstvu, slično tome pozivali ljude na pokajanje. (Djela 17:30) Međutim, oba su ova napora bila uvelike nedjelotvorna barem što se tiče velike većine ljudi. Pravo djelo reformacije, okretanja ljudi k obožavanju pravog Boga, treba se ostvariti tijekom Mesijanskog kraljevstva. Dok će u kraljevstvu postojati odgovarajući zastupnici da izvrše to djelo, njega će zapravo provoditi Krist, jer on je to „pravo

svjetlo,“ koje će na koncu prosvjetliti „svakoga čovjeka koji dolazi na svijet.“ (Ivan 1:9)

VAŽNOST PROROČANSTVA

Posredstvom vizije preobraženja Božja proročanska riječ bila je potvrđena, i kao što Petar ukazuje, Gospodinov narod čini dobro što joj poklanja pažnju, ne na neko vrijeme, nego sve dok „ne svane dan i ne pojavi se zvijezda danica.“ Nema sumnje u to da su vjerni sljedbenici Učitelja kroz cijelo doba slušali taj mudar savjet. Proročanstva su nagovjestila veliki otpad od vjere koji se dogodio nedugo nakon smrti apostola. Ona su prorekla uspon i pad velikog antikristovog sistema, i mnoge detalje koji će biti povezani s njim.

Proročanstva su govorila o znakovima koji će pratiti Učiteljevu drugu prisutnost, i da on treba biti glavni žetelac u velikoj „žetvi“ koja se treba dogoditi na kraju sadašnjeg Evandeoskog doba—što počinje na početku njegove prisutnosti. Dio djela te žetve treba uključivati dovođenje njegovih vjernih sljedbenika iz smrtnog sna kroz ono što Biblija opisuje kao „prvo uskrsnuće.“ Proročanstva su također prorekla da tijekom njegove prisutnosti, nakon završetka žetve, na zemlji treba biti uspostavljeno Kristovo davno obećano kraljevstvo mira, i da oni koji su bili podignuti kroz „prvo uskrsnuće“ trebaju vladati s njim tisuću godina. (Otkr. 14:14-16; 20:4, 6)

Na njih se u Svetom Pismu ukazuje kao na „nasljednike Božje, a sunasljednike Kristove.“ (Rim. 8:17) Oni će sudjelovati s Kristom u djelu „tog proroka,“ i u svijetom raširenom projektu ispunjavanja zemlje sa pravom spoznajom o Bogu, i obnavljanja ujedinjenog obožavanja velikog Stvoritelja. (Sef. 3:9) Tada će biti uklonjena tama koja je obavijala ljudsku rasu još od Adamovog pada—neznanje o pravom Bogu, i tuga i uzdisanje umiruće rase.

DAN SVIČE

To će biti slavni novi dan proročanstva—onaj na kojeg je ukazao David kad je rekao da „radost dolazi u jutro.“ (Ps. 30:5) Taj dan sviče baš kao i doslovni dan. Petar nas potiče da da bi smo trebali poklanjati pažnju pouzdanoj proročanskoj riječi sve dok „ne svane dan i ne pojavi se zvijezda danica“ u vašim srcima. Ovdje se ukazuje na razdoblje netom prije izlaska sunca. Tada se pojavljuje „zvijezda danica,“ koju je Isus poistovjetio sa sobom, kad je posvjedočio, „Ja sam korijen i potomak Davidov i sjajna zvijezda jutarnja.“ (Otkr. 22:16)

U prostoru prirode, prema astronomima, zvijezda danica je često prepoznata kao Planet Venera, koja je kad se pojavi na jutarnjem nebu, najsjajnije nebesko tijelo u satima pred izlazak sunca. U to vrijeme ona izlazi na istoku oko 4,30h, i zamjetljiva je sve dok sunce ne počne izlaziti. To je

zadnji zvijezdi sličan objekt vidljiv prije nego jutarnje svjetlo sunca ne učini vidljivima objekte noći. Stoga, kada zvijezda danica sja još uvijek je u znatnoj mjeri mračno, zato što sunce još nije izašlo na horizontu.

Ovi detalji prirodnih nebesa podudaraju se sa pojedinostima proročanskog dana spomenutog u našem tekstu. U tom slučaju svijet općenito ne prepoznaje prisutnost Krista, „zvijezde,“ koja navješćuje dolazak novog dana. Oni ne „bdiu“ očekujući dan, nego još uvijek „spavaju“ u tami noći. Gospodinov narod ne vidi ga doslovno, ali zato što bdiu i ne spavaju kao ostali, očima vjere, oni razabiru proročanske znakove koji ukazuju na njegovu prisutnost. Petar je to lijepo sročio, kada kaže da on ustaje u našim srcima.

Trebalo bi zapaziti da naš tekst ukazuje kako se „svanuće“ novog dana i pojavljivanje „zvijezde danice“ događaju tijekom istog perioda—neposredno prije izlaska sunca. Grčka riječ prevedena sa „svanuće“ u ovom retku znači, prema Profesoru Strongu, „tračak kroz.“ Tajerov leksikon Grčkog nadalje definira tu riječ kao „dnevno svjetlo koje se probija kroz tamu noći.“ U astronomskim terminima, „svanuće,“ je slično definirano kao taj period ranog jutra koji je karakteriziran sa prisutnošću slabe sunčeve svjetlosti, dok je samo sunce još uvijek ispod horizonta. Tijekom svanuća moguće je vidjeti otprilike u kojem smjeru sunce leži, premda još nije izašlo.

U proročanskom „svanuću“ našeg teksta, svijet općenito ne primjećuje niti prve sive pruge svjetla, jer to je vrijeme prepuno nevolje. Onima koji su nepoučeni sa pouzdanom proročanskom riječi, izgleda kao da tama postaje još gušća nego je bila ikada prije. Zaista, u mnogim pogledima to je istina.

Mi vidimo u tome daljnje ispunjenje pouzdane proročanske riječi koja je prorekla da Sotonin svjetski poredak mora biti uništen u „vrijeme nevolje kakve ne bijaše otkako je naroda.“ (Dan. 12:1; Mat. 24:21,22) Stoga je upravo onako kako je prorekao prorok Izaija, da dok „jutro dolazi,“ tu je „također i noć.“ (Iza. 21:12) Prema profesoru Strongu, riječ „jutro“ u tom tekstu je prijevod Hebrejske riječi koja znači „svanuće.“ Prema tome, imamo potvrdu da se razdoblje proročanski opisano u Svetom Pismu kao „svanuće“ događa tijekom završnih sati noćnog mraka. Mi vjerujemo da smo mi sada u u tom mračnom razdoblju ljudskog iskustva. Međutim kroz pouzdanu proročansku riječ imamo prednost razabirati „zvijezdu danicu“ i sigurni smo da je sada prisutna porođajna bol tuge na čovječanstvu najava tog slavnog novog dana blagoslova.

Sveto Pismo je koncizno u svom korištenju tih simbolizama. „Zvijezda danica“ i „svanuće“ kao ilustracije koje je koristio Petar su najočitije u povezanosti sa sadašnjim vremenom ljudskog

iskustva, dok je stvarnost punog nastupa dana prikazana sa stvarnim izlaskom sunca. U tekstu kojeg smo već citirali govori se o tom slavnom vremenu kada će „Sunce pravednosti“ „izići sa izlječenjem na svojim zracima.“ (Mal. 4:2) Prema tome, prikladno je reći da smo mi sada u razdoblju „zvijezde danice“ i „svanuću“ koji karakteriziraju Učiteljevu prisutnost. Ta se „zvijezda“ pojavila u našim srcima i vidljiva nam je, kao i „svanuće“ i s njim povezano svjetlo. Sve to znači da je blizu izlazak „Sunca“, kada će pune, slavne zrake izlječenja započeti to razdoblje radosti u ljudskom iskustvu, i kada će „svi narodi na zemlji“ biti blagoslovljeni. (Djela 3:25)

Nekima se može činiti nepotrebnim praviti takve razlike između termina kao što su „zvijezda danica“, „svanuće“, izlazak „Sunca“, i kako se svaki od njih odnosi na drugu Kristovu prisutnost. Međutim, kao što smo zapazili samo Sveto Pismo pravi te razlike, i kako to samo prekrasno čini! U Riječi Božjoj se isprepliće proročansko svjedočanstvo i Starog i Novog zavjeta u jednu skladnu cjelinu, uz pomoć čega možemo razabrati, kroz prosvjetljujuću moć Svetog Duha, mnoge procese koji su uključeni u svezi sa ukupnosti Kristove nevidljive prisutnosti u zemaljskim zbivanjima. Uzeti zajedno, ti različiti procesi, a ipak njihov dosljedan red i sklad jedan s drugim, pružaju za vjeru jačajuće jamstvo da Bog, kroz instrument svog proslavljenog Sina, drži dobro pod kontrolom

sve stvari koje su povezane s njegovim planom za spasenje ljudi.

BLAGOSLOVI NOVOG DANA

Kao što smo već zapazili, Petar je ukazao na svrhu novog dana kao onu koja donosi „obnovu svega,“ objašnjavajući da je taj veliki projekt obnove bio prorečen od strane svih Božjih svetih proroka. To svjedočanstvo proroka je također dio pouzdane proročanske riječi kojoj je dobro da poklanjamo pažnju. Kao što je sadašnja mračna noć nevolje došla na čovječanstvo u ispunjenju onoga što je Gospodin prorekao u svojoj Riječi, tako je isto sigurno da će i blagoslovi novog dana doći u od Boga određeno vrijeme.

Kako će se tada svijet čovječanstva radovati! Tada će doći globalan i trajan mir. Tada će oči sljepih progledati a uši gluhih otvorit će se. „Tada će hromi skakati kao jelen, jezik nijemoga radosno će klicati.“ Smrt će biti uništena, a suze obrisane sa sviju lica. (Mihej 4:1-4; Iza. 35; 25:8,9) Na koncu, kako dan bude napredovao, svi će mrtvi biti probuđeni i biti im dana prilika, da kroz poslušnost, budu obnovljeni u savršenstvo—ono što je Adam izgubio kad je prestupio božanski zakon. Ta „obnova“ u savršenstvo i vječni ljudski život biti će vrhunac obnove o kojoj je govorio Petar.

Umirujuće zrake „Sunca pravednosti zasjat će na svaki kontinent na zemlji, i njegovo svjetlo i životodajnu moć osjetit će čitav svijet čovječanstva

koji pati. Prosvjetljujući utjecaj tog „Sunca“ ispunit će zemlju sa spoznajom o slavi Božjoj. To znači da će sva „učenja demoni,“ sve „noćne“ tradicije i praznovjerja, sva ljudska učenja i dogme, i sve zapovijedi ljudske kojima su ljudi bili poučeni bojati se Boga umjesto da ga ljube, biti odnešeni. Sve će to biti nadomješteno sa pravom spoznajom o Bogu i o njegovim pravednim zakonima. (Iza. 11:9)

Kako spoznaja o slavi Božjoj bude ispunjavala zemlju, tako će također doći i raščišćavanje svih mirijada utvrda grijeha, poroka, i zločina. Kako slavno „Sunce pravednosti,“ bude sjajilo sa svojim prosvjetljujućim i ozdravljujućim zrakama u svaki kutak zemlje, svi će ostatci Sotonine tame ustupiti mjesto slavnom prosvjetljenju novog dana. Neće biti ni kutka niti ugla zemlje gdje svjetlo tog slavnog „Sunca“ neće prodrijeti. Uistinu Božja proročanska Riječ otkriva slavni novi dan za ljudsku rasu! Neka bi svatko od nas vjernim „stražarem,“ gledajući vjerom „zvijezdu danicu,“ koja je izišla u našim srcima, i promatrajmo svjetlo svanuća novog dana koje se vidi preko ovih završnih sati noći.

Janje Božje

Ključni redak: *"Ja sam to vidio i svjedočim da je on Sin Božji."*
Ivan 1:34

Izabrani tekstovi:
Ivan 1:29-34

RIJEČ „prorok“ odnosi se na onoga koji naučava ili objavljuje unaprijed. U nekim slučajevima te su dvije karakteristike kombinirane u jednoj osobi. Tako je bilo sa

Ivanom Krstiteljem. Mnogi prije Ivana su prorekli dolazak Mesije—da će ga roditi djevica, da će biti vođen kao janje na klanje, njegovo raspeće, i njegovo uskrsnuće. Međutim, Ivanu Krstitelju bila je ukazana velika čast da bude prvi koji će otvoreno objaviti dolazak Sina Božjeg, čovjeka Krista Isusa. (Ivan 1:34)

Ivanu Krstitelju je također bila ukazana čast da bude prvi koji će poučavati ljude o tada prisutnom Mesiji. On je naučavao da je Isus imao predljudsko postojanje, što je sam Isus kasnije potvrdio, a uz to i Apostol Pavao kad je objavio da je Evanđelje Kristovo „unaprijed objavljeno...Abrahamu.“ (redak 30; pogl. 8:58; Gal. 3:8)

Ivan Krstitelj je bio prvi koji je identificirao Isusa kao onoga koji „odnosi grijeh svijeta.“ (Ivan 1:29) Janje je bilo vrlo prikladan simbol da se opiše

Isusovu zemaljsku službu i njegovu žrtvu za naše grijehе. Njegova podložnost Očеvoj volji čak do u smrt na križu bila je janjetu nalik. Sveto Pismo je objavilo da je Bog dao svog jedinorođenog Sina da bude čovjekov otkupitelj. (pogl. 3:16,17) Upravo je to „janje“ za koje se je Bog pobrinuo trebalo dovesti u ravnotežu božansku vagu savršene pravde u skladu sa Božjim karakternim osobinama. „Jer kao što u Adamu svi umiru, tako će i u Kristu svi oživjeti.“ (1 Kor. 15:22)

Ivan Krstitelj je objavio da je on došao krstiti s vodom da bi očitovao Isusa Izraelu, ali da Isus treba krstiti sa Svetim Duhom. (Ivan 1:31,33) U Mat. 3:11 nalazimo s tim u vezi sljedeće Ivanove riječi: „Ja vas krstim s vodom zbog vašega pokajanja, ali onaj koji dolazi iza mene jači je od mene. Njemu ja nisam dostojan sandale izuti. On će vas krstiti svetim duhom i vatrom.“ Te riječi postaju jasnijima kad se sjetimo da je Isus poslao svojih dvanaest izabраниh apostola isključivo „izgubljenim ovčama doma Izraelova.“ (Mat. 10:5,6) Sveti Duh je najprije bio izliven na pojedinačne Židove na Pedesetnicu, dok je sama Izraelska nacija bila krštena „s vatrom“ kada je bila uništena trideset i sedam godina nakon njihovog odbacivanja Mesije. (Djela 2:1-4; Mat. 23:38; 24:1,2)

S obzirom na veliku čast datu Ivanu Krstitelju da objavi prisutnost Božjeg Sina, razmotrimo pažljivo riječi koje je Isus objavio o svom prethodniku. On je rekao o Ivanu, „Među

rođenima od žene nije ustao veći od Ivana Krstitelja, ali tko je manji u kraljevstvu nebeskom, veći je od njega.“ (Mat. 11:11)

Za razliku od Ivanove publike, koji nisu mogli razumjeti dublje značenje njegove poruke, mi smo bili začeti Božjim Svetim Duhom u skladu s njegovom željom da pozove između ljudi narod za svoje ime. „Jer nas je prije postanka svijeta izabrao da budemo u zajedništvu s njim, da bi smo bili sveti i neokaljani pred njim u ljubavi. Jer unaprijed je odredio da nas preko Isusa Krista usvoji kao sinove, što mu je ugodno i po volji.“ (Efež. 1:4,5) Nama je također dana prednost da objavimo nevidljivu prisutnost našeg Gospodina koji se vratio, i da nastavimo objavljivati: „Evo Janjeta Božjeg!“ Neka bi smo se uz pomoć Svetog Duha, ugledali na Isusa i što nam je više moguće preobraziti se u njegov janjetu nalik karakter.

Isus Obećaje Pomoćnika

***Ključni redak: „A pomoćnik, Sveti Duh, kojega će Otac poslati u ime moje, on će vas poučiti svemu i podsjetiti vas na sve što sam ja rekao.“
Ivan 14:26***

***Izabrani tekst:
Ivan 14:15-26***

NAKON ŠTO JE BIO proglašen „Janjetom Božji koje odnosi grijeh svijeta,“ Isus je proveo idućih tri i pol godine propovijedajući Evandjelje. On je također učinio mnoga čuda kao prikaz većih blagoslova koji će doći u Božjem obećanom

kraljevstvu na zemlji. Njegovi su ga učenici prepoznali kao davno obećanog Mesiju, i očekivali su da uspostavi kraljevstvo koje su obećali svi Božji sveti proroci. Međutim, kad je Janje Božje bilo neočekivano razapeto i pogubljeno, oni su bili zapanjeni i zbunjeni. Bili su sami i zbunjeni, ne znajući što činiti, ili gdje otići. Mora da su se pitali kako će sada, kad je Isus otišao održavati svoj blizak odnos s Bogom.

U noćnim satima netom prije njegovog uhićenja i suđenja, Isus je nježno govorio svojim učenicima upravo o samim tim događajima. Parafrizirajući dio redaka u našoj pouci, mi čujemo kako Isus s ljubavlju govori svojim sljedbenicima: „Ja moram otići, ali vas neću ostaviti same. Molit ću se Ocu, i on će vam dati drugog Utješitelja, koji

će biti s vama u mojoj odsutnosti.“ (Ivan 14:16,18) Taj „Utješitelj“ bio je Sveti Duh, prosvjetljujuća moć Božja. (reci 17,26) To je sada trebao biti njihov novi način pristupa Bogu kroz molitvu, kojoj ih je Isus poučio i pružio im i primjer tijekom svoje službe. (Mat. 6:9-13)

Ovdje nalazimo ključ kako možemo imati izravan odnos s Nebeskim Ocem tijekom Evandeoskog Doba. Iako Isus nije više bio fizički prisutan da govori Bogu u korist svojih sljedbenika, on je s nama kroz utjecaj Svetog Duha. Apostol Ivan objašnjava ovu predivnu pripremu: „Dječice moja, ovo vam pišem da ne bi ste počinili grijeh. No ako tko i poćini grijeh, kod Oca imamo pomoćnika – Isusa Krista, pravednika.“ (1 Ivan 2:1)

Kada Ivan ovdje govori „dječice moja“, jasno je da govori duhom zaćetim Kristovim sljedbenicima. On nam jamći da je Isus danas s nama, kao što je bio sa svojim učenicima tijekom njegovog prvog dolaska. Od njegovog uskrsnuća i uznesenja na nebo, Isus je sada sa svojim posvećenim narodom u ulozi „pomoćnika.“ Rijeć „pomoćnik“ kako je korištena u Svetom Pismu znaći onaj koji stoji pored drugoga kao onaj koji se zauzima. Kao što je Isus doslovno stajao pored svojih ućenika tijekom njegove zemaljske službe, on je stajao i pored svih svojih sljedbenika kroz cijelo Evandeosko Doba, ukljućujući i one koji žive u sadašnje vrijeme „žetve.“

Riječi „Utješitelj“ i „pomoćnik“ kako su prevedene u gore citiranim biblijskim recima, su u stvari od iste Grčke riječi – parakletos. S obzirom na to, mi vidimo potpuni sklad u djelu „Utješitelja“, za kojega je Isus rekao da je Sveti Duh, i „pomoćnika“, za kojega je Ivan rekao da je Isus Krist. Zaista, upravo na ta dva načina, Isus Krist i utjecaj Svetog Duha, mi imamo pristup Bogu. Da nije napustio svoje učenike, Isus ne bi mogao postati naš pomoćnik, i Sveti Duh ne bi mogao biti naš Utješitelj.

Kada je Učitelj izrekao riječi našeg Ključnog retka, on je znao da preostaje samo kratko vrijeme do njegovog odlaska od njegovih učenika prije nego im koristi pomoćnika i Utješitelja—zajedno, parakletos—budu bile dostupne. Zahvalimo Bogu za njegove pripreme pune ljubavi za posvećene sljedbenike Krista. „Ljubav je u ovome: nismo mi ljubili Boga, nego je on ljubio nas i poslao je svog Sina kao pomirbenu žrtvu za naše grijeh.“ (1 Ivan 4:10)

Duh Istine

Ključni redak: „*No govorim vam istinu: za vaše je dobro što ja odlazim. Jer ako ne odem, utješitelj neće doći k vama, ali ako odem, poslat ću ga k vama.*“
Ivan 16:7

Izabrani tekst:
Ivan 16:4-15

U NAŠOJ ZADNJOJ pouci diskutirali smo o nužnosti Isusovog napuštanja njegovih učenika da bi se njegova uloga kao njihovog „pomoćnika“ mogla ostvariti, i da bi se moglo ispuniti njegovo obećanje o drugom „Utješitelju.“ U današnjoj ćemo se pouci malo pobliže pozabaviti sa tim „Utješiteljem“—Svetim

Duhom—drugim važnim darom koji je bio obećan onima koji će slijediti Kristove stope.

Prije dolaska „Janjeta Božjeg,“ Nebeski se Otac isključio bavio sa nacijom Izrael između svih drugih naroda na zemlji. (Amos 3:2) Kroz sistem zakona, vjerskih službi, te ostalih obreda Bog je pokazao predslikom, ili simboličnom ilustracijom, što leži pred sljedbenicima Krista. Apostol Pavao opisuje svrhu tog predodžbenog uređenja, govoreći o Izraelu, „Sve se to, kao pralik, događalo njima, a napisano je za upozorenje nama, koje su zapala posljednja vremena [doba].“ (1 Kor. 10:11 DF)

Sa Isusovim rođenjem, smrću i uskrснуćem vidimo da je započela nova faza Božjeg plana što

Izrael nije mogao razumjeti—to je bilo skriveno od njih zbog tvrdoće njihovog srca. Pavao je ukazao da se ta promjena usredotočuje na „tajnu Kristovu.“ On kaže, „da mi je objavom s neba obznanjena sveta tajna, kao što sam vam prethodno ukratko napisao. Dakle, kad to čitate, možete proniknuti u moje razumijevanje svete tajne o Kristu. U prijašnjim naraštajima ta tajna nije bila obznanjena sinovima ljudskim kao što je sada duhom otkrivena njegovim svetim apostolima i prorocima.“ (Efež. 3:3-5; vidi također Rim. 16:25)

Kao što smo već zapazili većini Židova bilo je teško shvatiti tu novu pripremu. Da bi upoznali i služili Bogu oni su ovisili o djelima i obredima Mojsijevog Zakona, i kroz to su uređenje bili njegov poseban narod. Međutim, sada su bili pozvani da odustanu od svog položaja isključive naklonosti između naroda svijeta i da slijede tesarevog sina. Kao narod nisu bili u stanju napraviti taj prijelaz. Oni su odbacili Isusa, a on je, zauzvrat objavio da se njihov dom „napušta i ostavlja [njima].“ (Mat. 23:38)

Zakon, međutim, nije bio dan uzalud. On je bio „odgajatelj“ da pripremi Izraelce za dolazak Krista, i njima je prvima bila dana prilika da budu „proglašeni pravednima zbog vjere“ u onoga kojega su njihovi vođe razapeli. (Gal. 3:24-26) U svom pismu crkvi u Rimu, jasno je stavio pred Židovske obraćenike zahtijev da se bude proglašen pravednim zbog vjere u Krista. On je istaknuo da je njihovo

duboko poštovanje oca Abrahama bilo na mjestu, jer je njegova velika vjera nagovještavala vjeru u Krista koja se sad zahtijevala. (Rim. 4:19-25)

Ako je evanđelje o Kristu bilo „tajna,“ tada je trebao biti omogućen neki način da ju se razumije. Ovdje se vraćamo našem današnjem Ključnom Retku, u kojem je Isus obećao „Utješitelja,“—Sveti Duh—koji će biti sredstvo uz pomoć kojeg će se doći do razumijevanja „tajne o Kristu.“ Apostol Pavao je pojasnio značenje tog dara kojeg je Isus obećao dati svojim sljedbenicima nakon njegove smrti: „Naprotiv, govorimo o Božjoj mudrosti izraženoj u svetoj tajni, o sakrivenoj mudrosti. Bog je prije vjekova unaprijed odredio taj svoj naum za našu slavu...Nego kao što je napisano: Što oko nije vidjelo i uho nije čulo i što u srce čovječje nije došlo, to je Bog pripremio onima koji ga ljube. A nama je to Bog otkrio svojim duhom, jer duh sve istražuje, čak i dubine božje.“ (1 Kor. 2:7-10)

Primate Sveti Duh

Ključni redak: „Kad je to rekao, dahnuo je u njih i rekao im: *Primate Sveti Duh!*“
Ivan 20:22

Izabrani tekstovi:
Ivan 20:19-23

UČENJE o Trojstvu
zbunilo je mnoge iskrivljujući individualnu osobnost Boga Biblije. Za nas Sveto Pismo jasno uči da je Logos—Grčka riječ za „riječ“ ili Božji glasnogovornik—bio prvo

i jedino izravno Božje stvarstvo, on je bio njegov jedinorođeni Sin. (Ivan 1:14; Otkr. 1:8) Stvoritelj je poslao svog Sina na zemlju u obliku čovjeka u svrhu otkupljenja čovječanstva od prokletstva smrti koju je prouzročila Adamova neposlušnost. (Ivan 3:16,17; 1 Ivan. 4:9; 1 Kor. 15:22) Bio je dan savršen čovječji život—Isusov—da otkupi život kojeg je prvi čovjek izgubio zbog grijeha—Adama i svega njegovog potomstva. (Rim. 5:12, 15-19) Učenjem da je Isus bio djelom „trojedinog“ Boga se poništava učinkovitost otkupne cijene, i njezine potrebe da zadovolji Božju savršenu pravdu.

Grčka riječ „pneuma“ pojavljuje se u našem Ključnom Retku i ispravno je prevedena u većini verzija kao „duh.“ Riječ pneuma doslovno znači „strujanje zraka, ili dah.“ Sveti Duh također nije dio „trojedinog“ Boga, nego je on njegova nevidljiva

moć ili utjecaj—dobro simbolizirano sa puhanjem vjetra, zraka, ili daha. Sveti je Duh u Bibliji opisan kao moć korištena u stvaranju isto tako kao i utjecaj korišten da nadahne proroke davnine da zapišu Sveto Pismo, Riječ Božju. (1 Moj. 1:2; 2:7; 2 Pet. 1:21)

U povezanosti sa recima naše pouke, nalazimo učenike okupljene u sobi nakon što su čuli za Isusovo uskrsnuće sa vratima zatvorenim „zbog straha od Židova.“ (Ivan 20:19) Nema sumnje da su bili u strahu jer su sjetili Učiteljevih ranijih riječi upozorenja da će „dignuti na vas ruke, progonit će vas i predavati u sinagoge i zatvore i voditi vas pred kraljeve i upravitelje zbog imena mojega.“ (Luka 21:12)

Stojeći sada u njihovoj sredini i osjećajući njihov strah, uskrsli ih je Gospodin brzo umirio s riječima koje je izgovarao i prije, „Mir vama!“ Kad im je pokazao svoje probodene ruke i stranu, prepoznali su ga i radovali su se. Isus je ponovio riječi, „Mir vama,“ i dodao, „Kao što je Otac mene poslao, tako i ja šaljem vas.“ Rekavši riječi našeg Ključnog Retka, Isus je nastavio, govoreći, „Ako kome oprostite grijehe, oprošteno im je, a ako ih kome ne oprostite, nije im oprošteno.“ (Ivan 20:21-23)

Prije svoje smrti, Isus je rekao učenicima da ih treba napustiti, ali im je obećao da će se pobrinuti za drugog „Utješitelja“ u njegovoj odsutnosti. Sada je stajao pred njima kako bi im potvrdio da zaista

uskoro budu „primili...Sveti Duh,“ Utješitelja kojeg je obećao, i koji im treba doći malo kasnije, na dan Pedesetnice. Također je i dao svojim učenicima zadatak, „tako i ja šaljem vas“ da propovijedaju Evanđeosku poruku, kojeg je i on imao.

Kao Kristovi izaslanici, mi također trebamo biti uključeni u isto djelo u kojem je bio naš Gospodin i njegovi učenici. Isus je dovršio svoje zemaljsko djelo pribavljanja otkupljenja kroz svoju smrt na križu. Međutim, prije djela blagoslivljanja svih naroda na zemlji u kraljevstvu, mi, kao njegova „braća“ trebamo slijediti Učiteljeve stope i imati udjela u njegovoj patnji. Pavao nam govori o toj prednosti—da „u svojoj puti dopunjam što nedostaje mukama Kristovim.“ (Kol. 1:24) S radošću u našim srcima, i primivši pomazanje Svetim Duhom, budimo vjerni našem zadatku propovijedanja prekrasne poruke Evandjelja Kristovog.

Onaj Koji Dolazi

Ključni redak: „I oni koji su išli naprijed i oni koji su slijedili, vikali su, Hosana! Blagoslovljen onaj koji dolazi u ime Gospodinovo!“ Marko 11:9 NEV

Izabrani tekstovi: Marko 11:1-11

UZ IZJAVU IVANA Krstitelja da je Isus bio „Janje Božje,“ on je također propovijedao Židovima, govoreći, „Pokajte se! Jer približilo se kraljevstvo nebesko.“ (Mat. 3:2) Isus je koristio tu istu temu o kraljevstvu dok je naučavao, i isto tako u usporedbama koje je izgovorio. On je

uputio svoje učenike da slično tome objavljuju u svem Izraelu da se približilo kraljevstvo nebesko. (pogl. 10:6,7) Na kraju Isusove službe „kraljevstvo nebesko“ zapravo je došlo Židovskom narodu u tom smislu što im je bilo ponuđeno. Današnja pouka govori o toj formalnoj ponudi kraljevstva od strane Isusa i odbijanju Židova kao naroda da to prihvati.

Učenici su već neko vrijeme prepoznali Isusa kao Mesiju, i oni su željeli imati udjela u slavama njegove vladavine kao novog kralja Izraela. Premda mnoštva generalno govoreći nisu doživljavala Isusov položaj do te iste mjere, no ipkak su ga visoko cijenili, govoreći jednom prilikom, „Zar će Krist kad dođe, činiti više čuda nego što ih ovaj čini?“ (Ivan 7:31) Zabilježivši Isusovu propovijed

na Gori, Matej piše, „A kad je završio svoj govor, narod je bio zadivljen njegovim učenjem, jer ih je učio kao onaj iza čijih riječi stoji Bog, a ne kao njihovi pismoznanci.“ (Mat. 7:28,29)

Jednom prilikom, mnoštva su tražila uhvatiti Isusa i silom ga učiniti svojim kraljem, no on se povukao od njih, znajući da još nije bilo pravo vrijeme. (Ivan 6:15) Ali, sada, u kontekstu naše pouke iz Marka 11, umjesto povlačenja, Isus preuzima inicijativu i šalje dvojicu od svojih učenika da pronadu magaričino mladunče za njegov ulazak u Jeruzalem. Već je dugo bio običaj kraljeva da na takav način jašu na svoju krunidbu. Sada je bilo pravo vrijeme, i mnoštva su ušla u duh te prigode. Scena koju su promatrali značila im je ništa manje nego činjenicu da je on sada bio spreman preuzeti službu Izraelskog kralja.

Nema sumnje da su srca Apostola morala biti ispunjena sa uzbuđenjem, dok su i oni, razmišljali o blizini slave njihovog Učitelja, i njihovog udjela u njoj. U svem tom komešanju oko njih oni vjerovatno nisu mogli shvatiti važnost njegovih ranijih riječi o tome da on mora biti razapet i otići u „daleku zemlju“—samo nebo—da primi vlast od svog Oca, i da se kasnije vrati i uspostavi kraljevstvo koje će blagosloviti Izrael i cijeli svijet.

Mi znamo, da je Isus bio u potpunosti svjestan da je predstavljanje sebe kao kralja bila simbolična gesta, osmišljena da ispuni proročanstvo i da ostavi Izraelski narod bez isprike. Da narod zajednički

ustane u jedinstvu kad je on ulazio u grad, prizna ga i pozdravi ga kao kralja, tada bi zaista bili na liniji božanskih zahtijeva da prime najveći od svih blagoslova. Međutim, Gospodin je znao, da su proročanstva već objavila da on treba biti „prezren i odbačen“ od svog vlastitog naroda. (Iza. 53:3) U danima koji su slijedili to se odbacivanje počelo odigravati. Tužan, Isus je plakao nad gradom govoreći, „Jeruzaleme, Jeruzaleme, koji ubijaš proroke i kamenuješ one koji su poslani k tebi! Koliko sam puta htio skupiti djecu tvoju, kao što kvočka skuplja piliće svoje pod krila! A vi niste htjeli. Evo vaš se dom napušta i ostavlja vama.“ (Mat. 23:37, 38) Apostol Pavao nam kaže sa sljepoća Izraela nije trajna. Njeno će se podizanje dogoditi kada nevjesta Kristova bude bila upotpunjena i oni zavape k velikom Izbavitelju. (Rim. 11:25-32) Stoga, hvalimo Kneza Mira i kličimo „Hosana! Blagoslovljen onaj koji dolazi u ime Gospodinovo!

Naša Pasha—Žrtvovana za Nas

*„Jer Krist, naša pashalna žrtva, već je žrtvovan.“
- 1 Korinćanima 5:7 -*

PRIJE nekih četiri tisuće godina stariji čovjek ustao se rano jednog jutra, probudio svog sina, čilog mladića, i zajedno su krenuli na put od tri dana koji ih je doveo u „zemlju Moriju.“ Dvojica mladih slugu iz njihovog kućanstva su ih pratili. Oni ne idu praznih ruku, jer su uzeli sa sobom neophodnu opremu za prinašanje žrtve, kao što je drvo i gorivo za paljenje vatre. (1 Moj. 22:1-3)

Kad se putovanje približilo kraju, djelomično šepav i ostarjeli čovjek uputio je svoje slugu da ostanu iza dok su on i njegov sin nastavili ići na mjesto gdje je žrtva trebala biti prinešena. Mladić, jak i mišićav, nosio je drva, a njegov otac nosio je gorivo i nož. Međutim u ovoj sceni postoji nešto što je zagonetno. Ono što je sin znao je da su oni išli prinijeti žrtvu. Ipak, oni nisu imali nikakvu životinju za prinijeti. Kako su se približili vrhu gore on je odvažno razgovarao sa svojim ocem o tome. Primjećujući da su imali drvo i gorivo, on je pitao, „Gdje je ovca za žrtvu paljenicu?“ Jednostavni

odgovor njegovog oca bio je, „Bog će sebi pribaviti ovcu za žrtvu paljenicu sine moj.“ (reci 4-8)

Ovaj otac i njegov ljubljani sin bili su Abraham i Izak. Bog je zatražio od Abrahama da prinese Izaka kao žrtvu paljenicu, međutim Izak još uvijek nije bio obavješten o tome. Abraham, vjerovatno sa boli u svom srcu, čuvao je tu informaciju za sebe, ne želeći nametnuti dugo, produljeno razdoblje patnje na svog sina. Njegova izjava da će se Bog pobrinuti za janje bila je izraz njegove bezuvjetne vjere. Pavao objašnjava da je Abraham vjerovao da će Bog podignuti Izaka iz mrtvih. Doista, Bog je to i učinio u simboličnom smislu, jer je Izak bio vraćen svom ocu iz samih ralja smrti. (Hebr. 11:17-19)

Abraham je pokazao svoju vjernu poslušnost, i mi nalazimo Izaka na žrtveniku, njegova oca sa nožem, spremna da ubije to čudesno dijete. Baš kad su mu se mišići zategnutli da zada taj fatalan udarac nožem, Abram je čuo kako ga netko zove imenom. Okrenuvši se da vidi tko je to, našao se licem u lice sa anđelom koji mu je rekao da ne naudi svom sinu, i također skrenuo njegovu pažnju na ovna koji se zapleo u obližnjem grmlju. To je bilo janje za koje se Bog pobrinuo, i Abrahamu je bilo rečeno da ga koristi kao zamjenu za Izaka na žrtveniku. (1 Moj. 22:9-13)

Neredovitom čitatelju, koji nije upoznat sa Božjim planom za otkupljenje čovječanstva, to se može činiti ništa više nego kao jedna čudna

priča prenešena iz drevne tradicije. Međutim, posvećenom Kristovom sljedbeniku, to je događaj od vitalnog značaja. Bog je dao predivno obećanje Abrahamu koje je, nakon što je patrijarh pokazao svoju spremnost da prinese svog sina kao žrtvu paljenicu, Bog potvrdio sa svojom zakletvom. Obećanje je bilo da će se kroz Abrahamovo potomstvo blagosloviti svi narodi na zemlji. (1 Moj. 22:15-18) Ipak, postojalo je nešto što je stajalo na putu tom blagoslovu. Bio je to grijeh i njegova kazna—smrt.

Prije nego ljudi mogu biti blagoslovljeni trebalo je napraviti pomirenje za grijeh. „Potomstvo“ kroz koje je taj blagoslov trebao doći trebalo je umrijeti kao žrtva da bi se to ostvarilo. U izvještaju o Abrahamovom prinošenju njegovog sina Izaka, imamo prosvjetljujuću ilustraciju dolazeće slavne realnosti kada će sam Nebeski Otac dati svog Sina, Isusa, za grijeh svijeta. Janje za koje se Bog pobrinuo da bude žrtvovano umjesto Izaka nagovjestilo je „Janje Božje koje odnosi grijeh svijeta.“ (Ivan 1:29)

DRUGA SLIKA

Neobičnim slijedom okolnosti, uključujući prodavanje Josipa u ropstvo, prirodni potomci Abrahama kroz Izaka bili su na koncu držani zatočenima u Egiptu. Oni su bili opterećeni pod svojim nadglednicima i čeznuli su za oslobođenjem. Konačno, Gospodinovom providnošću, bio im je

poslan Mojsije, i pod njegovim vodstvom bio je izvršen njihov izlazak iz Egipatskog ropstva. Međutim, to je bilo ostvareno jedino izravnom Božjom intervencijom u njihovu korist—intervencijom koja se očitovala čudima.

Zato što je Faraon odbio dati slobodu Hebrejima, jedna nevolja za drugom pogodile su njega i njegov narod, Egipćane. Sve ukupno bilo je deset nevolja, i Egipatski vladar u biti sve do zadnje nije dao Izraelcima prednost da napuste zemlju. Povijesni izlazak Hebreja dogodio se odmah nakon desete nevolje.

U povezanosti sa desetom nevoljom, dobili smo još jednu sliku o važnosti krvi, i prinosu „janjeta,“ u Božjem planu spasenja. Nevolja je donijela smrt Egipatskim prvorodencima, od prvorodenca Faraona sve do prvorodenca najsiromašnijeg radnika. Međutim, Bog je učinio pripremu tako da su Izraelski prvorodenci mogli izbjeći smrt. Bila je to priprema krvi žrtve Pashalnog janjeta.

To je dobro poznata Biblijska priča, ali u pravilu je njezin puni značaj previđen. Bog je preko Mojsija dao upute da svaka Izraelska obitelj treba desetog dana prvog mjeseca uzeti janje u svoj dom, čuvati ga sve do četrnaestog dana, kada je trebalo biti zaklano i njegova krv pošćropljena po nadvratniku i dovratnicima kuća. Gospodin je objasnio da tamo gdje krv bude bila pošćropljena

prema uputama, prvorodeni neće biti ubijen. (2 Moj. 12:1-13; 4 Moj. 33:3)

Apostol Pavao govori o „skupštini prvorodjenih zapisanih na nebesima.“ (Hebr. 12:23) On također navodi da je „Krist, naša pashalna žrtva,“ kao što je objavio u našem uvodnom retku, „već žrtvovan.“ Riječ „skupština“ u Novom Zavjetu prijevod je Grčke riječi ekklesija, što znači „pozvani van.“ „Skupština prvorodjenih“ je klasa pozvana iz, ili izabrana, iz svijeta. Oni su dovedeni pod posebnu zaštitu Isusove krvi, Pashalnog janjeta u protuslici, prije izbavljenja cijelog svijeta, što je predstavljeno sa izbavljenjem svega Izraela iz Egipatskog ropstva.

Noć Pashe u Egiptu predočavala je cijelo Evandeosko Doba. Bila je to zaista prava noć, simbolički govoreći. „Mrak“ je pokrio zemlju, „i gusta tama narode.“ (Iza. 60:2) Međutim doći će „jutro,“ i s njim veliko izbavljenje. (Ps. 30:5) To izbavljenje, baš kao što je bilo slučaj sa Izraelom, ovisi o spasenju prvorodjenih od smrti. Baš kao i u protuslici, tako i sada, taj „prolazak“ prvorodjenih je izveden kroz krv Janjeta—„janjeta Božjeg, koje odnosi grijeh svijeta.“

TRAJNI SPOMEN

Izraelcima je bilo zapovjedbano da se sjećaju tog velikog događaja svake godine. Četrnaestog dana njihovog prvog mjeseca trebali su zaklati janje za Pashu. Za njih je to bilo važno činiti zato jer im je to služilo kao podsjetnik moćnog izbavljenja

kojeg im je Bog donio i kako je njegova ispružena mišica bila nad njima u to vrijeme njihove velike potrebe. (2 Moj. 12:14, 24-27)

Kada je prije gotovo dvije tisuće godina, prореčeni Mesija došao Židovima, oni su bili nastavili sa proslavom Pashe, ali nisu praktički ništa razumjeli o njenom predodžbenom značenju. Međutim, izgleda da je Ivan Krstitelj shvatio što je janje predočavalo. On je bio taj, ranije citiran, koji je govorio o Isusu kao „janjetu Božjem.“

Cijelo razdoblje Isusove zemaljske službe bilo je okarakterizirano samopožrtvovnom službom koju je vršio u korist naroda. Običan ga je narod rado slušao i radovali su se blagoslovima zdravlja i života koji su bili pruženi mnogima od njih. Međutim njihovi vjerski vođe žestoko su mu se suprotstavljali. Oni su „prezreli i odbacili“ Isusa, urotili se da ga ubiju, i odveli ga u smrt kao „janje na klanje.“ (Iza. 53:3,7)

Zbog vremenskih značajki u Božjem planu, njegovim neprijateljima nije bilo dopušteno uhititi ga i ubiti sve do isteka tri i pol godine od početka Učiteljeve službe. On je bio protuslika Pashalnog Janjeta, i bilo je potrebno da njegova krv bude prolivena četrnaestog dana Izraelskog prvog vjerskog mjeseca, Nisana, koji je počinjao sa mladim mjesecom koji je bio najbliži proljetnoj ravnodnevici. Kada se približilo vrijeme te značajne godine Božjeg plana, Isus je objavio svoju namjeru

da ide u Jeruzalem gdje je očekivao da će ga uhititi i pogubiti.

Od vremena te Isusove objave, njegovi su učenici bili manje ili više zbunjeni. Oni su očekivali od njega da bude veliki kralj i da uspostavi moćno, svijetom rašireno kraljevstvo. Što je mrtav Krist mogao učiniti? Petar je prekorio Isusa, govoreći, „Ne, tebi se to [da umre] neće dogoditi!“ (Mat. 16:12) Međutim Isus se neće dati odvratiti od onoga što je znao da je bila božanska volja za njega. On je došao da umre za skupštinu prvorodenih i za cijeli svijet, i namjeravao je dovršiti djelo kojeg mu je njegov Nebeski Otac dao. (1 Ivan. 2:2)

GORNJA SOBA

Židovski dan započinje zalaskom sunca i traje sve do zalaska sunca iduće večeri. Negdje tijekom trinaestog Nisana, Isus je dao upute što se tiče potrebnih priprema za Pashu koja se trebala proslaviti te večeri. Izgleda da je on prethodno učinio pripreme s jednim od svojih prijatelja da koristi „gornju sobu“ u njegovoj kući, i rekao je svojim učenicima kako će pronaći prikladno mjesto. (Luka 22:8-12)

Kada je došla večer, Isus i dvanaestorica otišla su u tu sobu gdje se trebalo jesti obrok Pashe. Učenici su te noći u svojim srcima osjećali nekakvu napetost. Činilo im se očitim da se nazire tragedija. „Jedan će me od vas izdati,“ rekao im je Isus, i oni su jednodušno upitali, „da nisam ja?“ (Mat. 26:21,

22) Bio je samo jedan koji je znao na koga Isus misli, i to je bio Juda.

Kako su nastavili jesti obrok Pashe, bilo je očito da apostoli još nisu shvatili ideju o žrtvi i kako se to odnosi na njih kao Isusove sljedbenike, zato što su se počeli prepirati oko toga tko bi trebao biti najveći u njegovom kraljevstvu. Međutim, Isus nije bio uznemiren njihovim nedostatkom razumijevanja. Umjesto toga, on je iskoristio priliku dati svojim učenicima prijeko potrebnu pouku o poniznosti i pravom duhu žrtve i službe. On je oprao njihove noge i objasnio da onaj tko bi htio biti najveći među njima treba biti njihov sluga. (Ivan 13:1-17)

Pashalna je večera završila, i Isus je uzeo nešto od beskvasnog kruha koji je bio preostao i nešto od „roda trsova“ i pružio to svojim učenicima, govoreći, „Uzmite, jedite! Ovo predstavlja tijelo moje...Pijte,...jer ovo predstavlja moju krv.“ (Mat. 26:26-29) Mi ne znamo da li su se oni sjetili ili ne onog što im je Isus prethodno rekao što se tiče jedenja njegovog tijela i pijenja njegove krvi. (vidi Ivan 6:51-56, 63) Međutim, čak ako su se i sjetili njegovih prijašnjih napomena, oni još uvijek nisu razumjeli što je Isus mislio.

Sve dok nisu bili začeti Svetim Duhom na Pedeseticu nije bilo moguće nijednome od Isusovih učenika da shvate značenje onoga što im je rekao te noći. Oni tada nisu shvaćali da je njegovo tijelo trebalo biti slomljeno u smrti i njegova krv

prolivena. Oni nisu razumjeli da je to bilo potrebno da bi oni mogli primiti koristi posvećenja i opravdanja kroz žrtvu njegovog života. Dok su jeli „kruh“ i pili „čašu“ koju im je Isus ponudio, oni nisu bili u stanju shvatiti da su čineći to oni simbolizirali svoju ovisnost za život o njegovoj žrtvi kao „Janjeta Božjeg.“

PUT U GETSEMANI

Otpjevali su himnu i napustili tu gornju sobu, polako se krećući iz grada prema Maslinskoj Gori, preko potoka Kidrona, i konačno u Vrt Getsemani. Dok su tako po zadnji puta išli zajedno, Isus im je rekao mnoge stvari. Jedna od stvari koje im je rekao bila je da će se svi spotaknuti o njega te noći. Na to je Petar odgovorio, hvaleći se da ako ga čak svi drugi ostave, on to neće učiniti, i da je čak bio spreman umrijeti za Isusa. (Mat. 26:31-33) Petar je to stvarno mislio, kako je kasnije i pokazao kad je pokušao spasiti Isusa od svjetine koristeći mač.

Stigavši u vrt, Isus je uzeo trojicu svojih najomiljenijih učenika—Petra, Jakova i Ivana—podalje od ostalih i zatražio od njih da bdiju s njim. On je zatim otišao malo podalje od ostalih kako bi bio sam sa svojim Nebeskim Ocem, i tamo se molio. (reci 36-44) Došao je najveći ispit njegove lojalnosti Božjoj volji. On je došao do svoje „zemlje Morije.“ Sve okolnosti za dovršenje njegove žrtve bile su spremne.

Nije sada bilo pitanje hoće li Isus spremno umrijeti kao „Janje,“ nego da li će izdržati sve „protivljenje iz usta onih koji su grijeshili“ protiv svega što je učinio u svom životu da služi svom Nebeskom Ocu. (Hebr. 12:3) Najveće od tog protivljenja bilo je da će uskoro biti uhićen i pogubljen kao njegov hulitelj—Oca kojeg je ljubio i tako mu vjerno služio. Tako je iz tog punog ljubavi, ali sada „nasmrt žalosnog,“ srca, došao povik njegovom Bogu, „Oče moj, ako je moguće, neka me mimoide ova čaša!“ „Ali neka ne bude moja volja, nego tvoja!“ (Mat. 26:38,39; Luka 22:42)

„Neka ne bude moja volja, nego tvoja!“ Ove riječi su otkrile Učiteljevu konačnu pobjedu. On je zaista bi onaj prorečen od proroka koji je bio „odveden kao janje na klanje“ i kao „ovca, nijema pred onima što je strigu,“ koji neće pružiti otpor. (Iza. 53:7) „Tada mu se ukazao anđeo s neba i jačao ga.“ (Luka 22:43) Sa obnovljenom odlučnošću i unutarnjom snagom, „Janje Božje“ bilo je spremno prinijeti se.

UHIĆENJE I SUDENJE

Juda je obavijestio Isusove neprijatelje o njegovom kretanju, i mnošto se sada približavalo Getsemaniju odlučno da uhititi i ubije „Glavnog Zastupnika Života,“ čiji je jedini zločin bio taj što je činio dobro. (Djela 3:14,15) Detalji o uhićenju su dobro poznati. Petar je upotrijebio mač kako bi pokušao spriječiti uhićenje, i Učitelj ga je prekorio

za takav prenatržen postupak. To je bila dobra lekcija za Petra, i također je pokazala svima koji su bili zabrinuti da se Isus predao dobrovoljno. Zatim je uslijedilo suđenje pred Židovskim vrhovnim svećenikom, nakon čega se Isus pojavio pred Pilatom, Rimskim upraviteljem. Isus je bio osuđen zbog tvrdnje da je Sin Božji i Kralj. Malo su zla srca njegovih otpužitelja shvaćala kako su blagoslovljeno istinite bile velike činjenice njegovog božanskog sinovstva i konačnog kraljevanja. Od tada je zaista nekolicina, čak i među njegovim navodnim sljedbenicima, bila u stanju priznati sa ispravnim razumijevanjem da je Isus uistinu Sin Božji. Kako ih je također samo nekolicina shvatila opseg njegovog kraljevanja—da on treba biti Kralj kraljeva i vladar svih nacija.

Njegovi su neprijatelji izdejsvovali Pilatov nevoljki pristanak da ubije Učitelja, i on je bio razapet—dok su ga njegovi neprijatelji gledali i rugali mu se. „Ako si Sin Božji, siđi s križa,“ vikali su. „Druge je spasio, pa neka spasi i sebe.“ (Mat. 27:39-43; Marko 15:29-32; Luka 23:35-37) Ono što oni nisu razumjeli bilo je da je Janje Božje dobrovoljno umiralo kako bi pribavilo spasenje za njih. Isus je neke spasio privremeno, ali on je znao da to nije bilo sve što je Bog imao u svom planu za čovjeka. Kao što je njegov Nebeski Otac ljubio sav svijet, tako je i on. On je umirao kako bi svi, čak i njegovi neprijatelji, mogli imati priliku dobiti

vječno spasenje kada njegovo kraljevstvo bude bilo uspostavljeno na zemlji.

JANJE KOJE JE ZAKLANO

„Dovršeno je,“ Učitelj je povikao, i predao svoj život u ruke svog Oca, vječnog Životodavca. (Ivan 19:30; Luka 23:46) Janje je bilo zaklano—Janje koje je Bog pribavio. Otac pun ljubavi prinio je svog ljubljenog Sina na žrtvu. Krv Pashalnog janjeta u protuslici sada je bila prolivena. Sada nije bilo janjeta koje se moglo prinijeti kao zamjena. Isus, Janje Božje, sam je nosio naše grijehе, jer Bog je „učinio da na njega dođe grijeh svih nas.“ (Iza. 53:6)

Scena gornje sobe, Getsemanska iskustva, suđenje pred prvosvećenikom i drugim autoritetima, i na koncu razapinjanje, sve se dogodilo četrnaestog Nisana—to jest, od zalaska sunca do zalaska sunca. Tako je predodžbena Pasha, bila privedena kraju, barem što se tiče Boga. Više nije bilo potrebe da ju se dalje slavi, jer je Pashalno janje u protuslici bilo zaklano. „Isus...po Božjoj nezasluženoj dobroti za svakoga okusio smrt.“ (Hebr. 2:9)

OBILJEŽAVANJE KRISTOVE SMRTI

Vratimo li naše misli na scenu gornje sobe, Isus je uspostavio nešto novo. Nije to bila nova Pasha, nego jednostavan obred, da pomogne njegovim učenicima u svakom dijelu doba da obilježe njegovu smrt, koristi koje proizlaze iz toga,

i njihovu prednost sinovstva koja je rezultat toga. Taj se obred sastoji od jednostavnog uzimanja zalogaja beskvasnog kruha i gutljaja trsovog roda— „kruh“ predstavlja njegovo slomljeno tijelo, i „čša“ njegovu prolivenu krv.

Ove će se godine, još jednom, male grupe Isusovih učenika zajednički okupiti četrnaestog Nisana—2. Travnja, nakon zalaska sunca—kako bi obilježili njegovu smrt. Sada, više nego ikada prije, trebamo stajati, sa štapom u ruci, jer su dokazi jasni da je „malo vremena preostalo.“ (1 Kor. 7:29) Neka bi shvaćanje toga prouzrokovalo da razdoblje Obilježavanja Kristove smrti ove godine bude jedno u kojem ćemo obnoviti naše zavjete Gospodinu i biti odlučni ispuniti ih čak vjernije nego ikad prije.

Kako je veličanstveno, dok uzimamo simbole, shvaćati našu blagoslovljenu povezanost sa Isusom! Kako je uzbudljivo znati da mi obilježavamo protusliku onog što je bilo predloženo Božjim postupanjem sa Abrahamom i Izakom, i sa Izraelcima u vrijeme Izlaska! Bog je u to vrijeme udario Egipat s nevoljama, i sada je sadašnje svjetsko uređenje također u nevolji što je priprema za veliko izbavljenje koje će biti učinjeno kad počne vladavina Krista i njegove vjerne Nevjeste.

U međuvremenu, kao „skupština prvorodenih,“ mi smo pod zaštitom krvi i pripremani da služimo ljudima, u suradnji sa većim Mojsijem, u spašavanju svega čovječanstva iz ropstva grijeha i smrti. Braćo, neka bi smo još

potpunije cijenili naše prednosti, i neka bi smo sa srcima ispunjenima radovanjem, no ipak sa velikom svečanošću i odlučnošću, još jednom simbolički jeli tijelo Sina čovječjega i pili njegovu krv—„naše pashalne žrtve...koja je već žrtvovana.“

Datum Gospodinove Večere 2015

Ispravno vrijeme za godišnje održavanje
Gospodinove večere biti će nakon 18h, u četvrtak,
2. Travnja, 2015

“U posljednjim će danima gora doma Jehovina čvrsto stajati nad vrhovima gorskim i uzdizat će se nad bregovima, i narodi će se stjecati k njoj. I mnogi će narodi ići, govoreći: “Dođite! Pođimo na goru Jehovinu i u dom Boga Jakovljeva! On će nas poučavati putevima svojim, i ići ćemo stazama njegovim.” Jer sa Siona će doći zakon i riječ Jehovina iz Jeruzalema. On će suditi među mnogim narodima i sklad će stvoriti među moćnim narodima nadaleko. Oni će prekovati mačeve svoje u raonike i koplja svoja u srpove. Narod na narod više neće dizati mača niti će se više učiti ratu. I sjedit će svatko pod svojom lozom i pod svojom smokvom i nitko ih neće plašiti, jer to su riječi iz usta Jehove nad vojskama.” Mihej 4:1-4

SVANUĆE

Broj 4

Travanj 2015

First-class postage paid at Rutherford, NJ. Published by The Dawn Bible Students Association, 199 Railroad Avenue, East Rutherford, NJ 07073. \$12 per year.

Sent without cost overseas.

Poslano u inozemstvo bez troškova.

www.dawnbible.com

ARGENTINA: A. Lupsor, Calle Almirante Brown 684, Monte Grande C.P, 1842 Buenos Aires

AUSTRALIA: Berean Bible Institute, P.O. Box 402, Rosanna, Victoria 3084

BRAZIL: A Aurora, Caixa Postal 77204, Nova Iguaçu, Rio de Janeiro, CEP 26210-970

BRITISH ISLES: Associated Bible Students, 102 Broad Street, Chesham, HP5 3ED, England

CANADA: P.O. Box 1565, Vernon, British Columbia, V1T 8C2 Canada

CROATIA: Kneza Branimira 18, 44010 Sisak

FRANCE: L'Aurore, 45, Avenue de Gouvieux, 60260, Lamorlaye

GERMANY: Tagesanbruch Bibelstudien- Vereinigung, Postfach 11 03, 64368 Ober-Ramstadt

GREECE: He Haravgi (The Dawn), 199 Railroad Avenue, East Rutherford, NJ 07073 USA

INDIA: The Dawn, Blessington, #34, Serpentine Street, Richmond Town, Bangalore 560025

SPAIN/ITALY: El Alba/Aurora, Associazione Studenti Biblici, Via Ferrara 42, 59100 Prato—Italia

Hrvatsko izdanje Članci u ovom broju uzeti su iz tekući broja časopisa „Svanuće“ na engleskom jeziku

SADRŽAJ

VRHUNCI SVANUĆE

Zatvorenici Smrti Oslobođeni 2

Međunarodne Biblijske Studije

Nada u Uskrsnuće Zajamčena 18

Ljubimo Jedni Druge 21

Vjeruj Božjoj Ljubavi 24

Čuvajte se Zavodnika 27

KRŠĆANSKI ŽIVOT I UČENJE

Opunomoćeni da Poučavamo 32

The Dawn – Svanuće

Croatian Edition – APRIL 2015

First Issue published December 2013

Printed in USA

Zatvorenici Smrti Oslobođeni

*„Ti si uzašao na visinu, odveo si zarobljenike.“
Psalam 68:18 NS*

U izdanju Svanuća od veljače imali smo članak naslovljen „Sigurnost uskrsnuća.“ U ovom ćemo se broju baviti sa nekim dodatnim biblijskim detaljima glede tog veoma važnog biblijskog učenja. Budući se milijuni u kršćanskom svijetu ovaj mjesec sjećaju Isusove smrti i uskrsnuća, vjerujemo da je prikladno u ovo vrijeme prikupiti neke daljnje pouke o toj tako važnoj temi. Naša je nada ne samo da će naši čitatelji nastaviti imati vjeru u uskrsnuće, nego i da će također steći još bolje razumijevanje mnogih skladnih pojedinosti u vezi s time koje se može naći u Božjoj Riječi.

Mnogi će se vjerojatno složiti, da je osim njegove smrti na križu, uskrsnuće Isusa Krista iz mrtvih jedan od najvažnijih događaja u ljudskoj povijesti. Učitelji su se vjerni sljedbenici s vremenom radovali shvativši da on više nije bio mrtav, premda su trebali jamstva koja su primili kroz „mnoge neosporne dokaze“ njegovog uskrsnuća kako bi bili potpuno uvjereni u izvanredno čudo koje se dogodilo. (Djela 1:3) Kao Izraelci, učenici

su trebali znati za mnoga čuda koja su bila učinjena u prošlosti u korist Božjeg izabranog naroda. Bio je tu prijelaz Crvenog mora, i četrdeset godina kasnije Rijeke Jordan. Bilo je tu izbavljenje Danijela iz lavljih ralja, i zaštita trojice mladih Hebreja u užarenoj peći u kojoj ih je Nebukadnezar želio uništiti. Međutim ta čuda iz prošlosti, i ona koja je učinio i sam Isus prije svoje smrti, bila su potisnuta slavom koja se očitovala kroz uskrsnuće njihovog Učitelja.

Većina ljudi u Isusovim danima nisu vjerovali da je on bio podignut iz mrtvih, a oni koji jesu nisu bili svjesni punog značaja tog događaja. To je još uvijek istina. U Kršćanskim zemljama, crkve su obično na Uskrs pune ljudi. Međutim, veliki dio njih ne shvaća važnost tog moćnog čuda koje se dogodilo prije skoro dvije tisuće godina. Čak i u danima apostola, unutar same Crkve bilo je onih koji nisu vjerovali da je Krist bio podignut iz mrtvih. (1 Kor. 15:12,13)

Pišući crkvi u Korintu ranije u tom istom poglavlju, Pavao je rekao: „A među najvažnijim poukama koje sam primio i vama predao jest ovo: Krist je umro za naše grijehе, kao što piše u Pismima; bio je pokopan i uskrsnuo je treći dan, kao što piše u Pismima; ukazao se Kefi, a zatim dvanaestorici. Potom se ukazao braći, kojih je bilo više od pet stotina zajedno. Većina njih još je živa, a neki su pomrli. Zatim se ukazao Jakovu, a onda svim apostolima. A posljednjem od svih ukazao se i

meni, što mi je bilo kao da sam se prije vremena rodio.“ (reci 3-8)

Zatim Pavao ističe Korintskoj braći koliko bi Kršćanska vjera bila isprazna da Krist nije bio podignut iz mrtvih. On je napisao: „A ako Krist nije uskrsnuo, naše je propovijedanje doista uzaludno i naša je vjera uzaludna. A onda smo i lažni svjedoci Božji, jer smo svjedočili protiv Boga da je uskrsnuo Krista, kojeg nije uskrsnuo ako mrtvi doista ne uskrsavaju. Jer ako mrtvi ne uskrsavaju, ni Krist nije uskrsnuo. A ako Krist nije uskrsnuo, vaša je vjera uzaludna — još ste u svojim grijesima. Onda su propali i oni koji su umrli u Kristu.“ (reci 14-18)

Važno je zapaziti naglasak kojeg Sveto Pismo stavlja na činjenicu da je Bog podignuo Isusa iz mrtvih. Milijuni ispovijedaju da vjeruju kako se je Isus sam podignuo iz mrtvih, međutim Biblija to ne uči. U svojoj propovijedi na Dan Pedesetnice, Petar je rekao, „Ljudi Izraelci, čujte ove riječi: Isusa Nazarećanina, čovjeka kojega je Bog pred vama potvrdio silnim djelima, znamenjem i čudesnim znakovima koje je posredstvom njega učinio među vama, kao što i sami znate, tog čovjeka, predanog neprijateljima da bi se ispunilo ono što je Bog čvrsto naumio i unaprijed znao, razapeli ste rukom bezakonika i ubili ga. Ali Bog ga je uskrsnuo oslobodivši ga okova smrti, jer nije bilo moguće da ga smrt zadrži.“ (Djela 2:22-24)

IZLAZI OD SMRTI

David je napisao, „Naš Bog jest Bog spasenja, i od Gospoda su, Gospodina, izlazi od smrti.“ (Ps. 68:20 VIB) Prijevod Novi Svijet prevodi zadnju rečenicu teksta, „može čovjeka iz smrti izbaviti.“ Naš je Nebeski Otac Bog spasenja jer je u svom planu on omogućio izlazak iz smrti posredstvom uskrsnuća iz mrtvih. Ne bi bilo spasenja za ljudsku rasu ako bi svi ostali mrtvi. Tako nalazimo da velika tema spasenja iznešena u Riječi Božjoj počiva na jamstvu da će oni koji su „u grobovima“ biti probuđeni iz smrtnog „sna“, i biti im dana puna prilika da postignu savršen, vječni život. (Ivan 5:28; 11:11-14)

To je svojstveno velikoj nadi spasenja iznešenoj u Riječi Božjoj. Od svih religija u svijetu, gotovo nijedna ne govori o uskrsnuću mrtvih osim religije Biblije. Glavni razlog za to je da samo Biblija priznaje i naglašava stvarnost smrti. Većina svih drugih religija tvrdi da zapravo nema smrti, zato što vjeruju u učenje da čovjek ima „dušu“ koja je besmrtna, i stoga ne može uistinu umrijeti. Takvu misao ne nalazimo nigdje u Svetom Pismu. Sasvim prirodno, ako su mrtvi življi od živih, tada ne bi bilo mjesta za uskrsnuće mrtvih.

Pavao predstavlja stvar u njenom ispravnom svjetlu kada, kao što je prethodno citirano, on objašnjava da ako nema uskrsnuća da su onda i naše propovijedanje i vjera uzaludni, jer to bi značilo da su oni koji su „zaspali u Kristu, propali.“ Pavao je u

Isusovom uskrsnuću vidio jamstvo da će cijeli Božji plan, koji se temelji na njegovim obećanjima da vrati mrtve u život, biti proveden. Stoga je napisao, „Ali činjenica je da je Krist uskrsnuo od mrtvih, on je prvina onih koji su umrli. Jer budući da je smrt došla po čovjeku, i uskrsnuće mrtvih dolazi po čovjeku. - Jer kao što u Adamu svi umiru, tako će i u Kristu svi oživjeti.“ (1 Kor. 15:20-22)

Misao sličnu toj je apostol Pavao izrazio u Efež. 4:8. Taj tekst kaže što se tiče Krista, „Ti si uzašao na visinu, odveo si zarobljenike.“ To je citat iz našeg uvodnog retka, koji prema Rotherhamovom prijevodu, navodi da Isus vodi „u povorci grupu zarobljenika.“ Dok se ovi tekstovi naročito odnose na Isusovo uzašašće i uzvišenje „na visinu“, oni su također bitno povezani i sa njegovim uskrsnućem. Tek kad je bio podignut iz smrtnog sna Isus je bio visoko uzvišen u božansku prirodu, daleko iznad svakog drugog imena, i četrdeset dana kasnije je uzašao svom Ocu da bude „njemu zdesna.“ (Efež. 1:18-23)

Prvi od tih zarobljenika smrti koje je Isus izveo jesu članovi njegovog tijela. Pavao ukazuje na Isusa, zajedno s njima, kao na „Krist kao prvina.“ (1 Kor. 15:23) Da su Isusovi vjerni sljedbenici bili uključeni u „prvine“ potvrdio je Jakov, koji je napisao, „Po svojoj volji rodio nas je riječju istine, da i mi budemo prvine među stvorenjima njegovim.“ (Jak. 1:18) Što se tiče tih koji vjerno slijede janje, mi također čitamo, „Otkupljeni su

između ljudi kao prvine Bogu i Janjetu.“ (Otkr. 14:4) Klasa prvina je brojčano vrlo mala u usporedbi sa mnoštvima „kasnijih plodova“ koji će biti izvedeni iz svog zatočeništva u smrti. (Otkr. 7:4; 14:1,3)

Stari Zavjet nebrojeno puta ukazuje na mrtve mase čovječanstva kao na „zatočenike,“ ili zarobljenike, u smrti, i na njihovo buđenje kao na oslobađanje iz zarobljeništva. (Iza. 49:9; 61:1) Nakon spominjanja smrtnog stanja mladih, starih, siromašnih, vladara, i čak i zlih, Job dodaje, „Ondje“ u smrti „su svi zatočenici u miru.“ (Job 3:18)

U Ezekijelu 16:53 uskrsnuće je uspoređeno sa oslobađanjem zarobljenika, ili zatvorenika. Citiramo, „Skupit ću zarobljeni narod njihov, zarobljeni narod Sodome i okolnih gradova i zarobljeni narod Samarije i okolnih gradova, i skupit ću zarobljeni narod tvoj [Izraelci] koji je među njima.“ Izraz „skupit ću zarobljeni narod njihov,“ kako ga nalazimo u ovom retku kao i u drugima naknadno citiranima, znači „obrnuti“ njihovo zatočeništvo.

Mi smo uvjereni da će Neznabošci isto tako kao i Židovi sudjelovati u tom slavnom budućem oslobođenju zatočenika smrti. U Jeremiji 48:47 Gospodin kaže, „Ali u posljednjim danima skupit ću zarobljeni narod moapski.“ O Amoncima čitamo, „Ali poslije ću skupiti zarobljene sinove Amonove, kaže Jehova.“ (Jer. 49:6) Elamci će također biti

oslobođeni iz svog zatočeništva. Čitamo, „A u posljednjim danima skupit ću zarobljene Elamce, kaže Jehova.“(redak 39) To su samo neki od ogromnog mnoštva čije će zatočeništvo u smrti biti „obrnuto.“

Predstavljajući redosljed uskrsnuća, Pavao je rekao, „Krist kao prvina, a zatim, za vrijeme njegove prisutnosti, oni koji su [koji postanu] Kristovi.“ (1 Kor. 15.22,23) Kristova prisutnost na koju se ovdje ukazuje razdoblje je njegovog kraljevstva, i Pavao nam jamči da on mora vladati sve do svi njegovi neprijatelji ne budu bili podloženi pod njegove noge, i veliki neprijatelj Smrt uništen. (reci 25, 26) Tijekom tog razdoblja će mnoštva onih koji su umrli u nevjerovanju biti probuđeni, i bit će im dana spoznaja istine o Kristu, i prilika da ga prihvate i žive zauvijek kao obnovljeni ljudi ovdje na zemlji.

USKRSNUĆE

Pavao je rekao Feliksu, Rimskom upravitelju, „Ali priznajem ti ovo: živim po učenju koje oni nazivaju ‘sljedbom’, i po tom učenju služim Bogu praotaca svojih, vjerujući sve što je u Zakonu i što je napisano u Prorocima. I imam nadu, koju imaju i oni, da će Bog uskrsnuti i pravedne i nepravedne.“ (Djela 24:14,15) Dok riječ uskrsnuće nije bila korištena u Starom Zavjetu, utješno je shvatiti koliko je mnogo puta iznešena nada u uskrsnuće koju su imali

„praoci,“ korištenjem jezika poput onog kojeg nalazimo u prethodnim tekstovima.

Mi smo već zapazili neka od Starozavjetnih ukazivanja na oslobađanje onih koji su držani zarobljenima u smrti. Mojsije je ukazao na uskrsnuće kao na vraćanje iz uništenja. U molitvi Bogu koja je citirana u Psalmima, on je rekao, „Ti vraćaš čovjeka u uništenje, i govoriš, vratite se o vi sinovi ljudski.“ (Ps. 90:3 NEV) Izaija koristi istu misao u obećanju o uskrsnuću. On je napisao, „I vratit će se iskupljenici Gospodnji, i na Sion doći s poklicima i s radošću vječnom na glavama svojim. Svladat će ih radost i veselje, a pobjeći će žalost i uzdasi.“ (Iza. 35:10) Ovo isto obećanje je gotovo od riječi do riječi ponovljeno u Iza. 51:11. Pavao nam nedvosmisleno govori da je otkupnina „za sve“ – nitko nije izostavljen. (1.Tim. 2:6)

„Jehova smrt donosi i na životu čuva,“ molila se Hana. „U grob obara i odande podiže.“ (1 Sam. 1:2, 6) To otkriva njeno uvjerenje, čak i u tom drevnom razdoblju sudaca, da treba biti uskrsnuće mrtvih. Hana je vjerovala da Gospodin ne bude ostavio ljude u šeolu – grobu. Postoji također to utješno obećanje majkama koje su izgubile svoju djecu u smrti. Bog je rekao, „Zadrži glas svoj da ne plače i oči svoje da ne liju suza...Oni će se vratiti iz zemlje neprijateljske [veliki neprijatelj – smrt]. Ima nade za budućnost tvoju, kaže Jehova, sinovi će se tvoji vratiti u kraj svoj.“ (Jer. 31:16,17)

IZ SNA

David je pisao u vezi „sna smrti.“ (Ps. 13:3) Neka od Starozavjetnih obećanja uspoređuju uskrsnuće sa buđenjem iz sna. Gospodin je obećao Danijelu, „A mnogi od onih koji spavaju u prahu zemaljskom probudit će se.“ (Dan. 12:2) Riječ „mnogi“ ovdje nije korištena da ukaže kako će samo neki od onih koji su mrtvi biti probuđeni, nego umjesto toga da naglasi veliki broj, ili mnoštvo, od onih koji su mrtvi i koji će biti probuđeni iz „smrtnog sna.“ Tekst kaže da su oni svi zaspali „u prahu zemaljskom.“ Taj nas izraz podsjeća da su oni koji će biti probuđeni iz mrtvih oni na koje je pala kazna, kroz Oca Adama: „Jer si prah i u prah ćeš se vratiti.“ (1 Moj. 3:19) To je u skladu s Pavlovim riječima, „U Adamu svi umiru.“ (1 Kor. 15:22)

Prorok Izaija je napisao, „Mrtvi će tvoji oživjeti...Probudite se i kličite radosno, vi koji stanujete u prahu! Jer rose je vaše mnogo kao rose sljezovem i zemlja će nemoćne mrtvace na svijet vratiti.“ Ovdje je opet za mrtve rečeno da su u prahu zemaljskom, spavajući tamo sve do vremena, kada će božanskom moći kroz Krista, „zemlja nemoćne mrtvace na svijet vratiti.“ (Iza. 26:19)

PRAVEDNI I NEPRAVEDNI

U svom obraćanju Feliksu, Pavao je spomenuo uskrsnuće „pravednih i nepravednih“ kao što je bilo navedeno u „zakonu i prorocima.“ (Djela

24:14,15) Uskrsnuće i pravednih i nepravednih je spomenuto u Božjem obećanju Danijelu. Ponovno citiramo: „A mnogi od onih koji spavaju u prahu zemaljskom probudit će se, jedni [pravedni] za život vječni, a drugi [nepravedni] za sramotu i gadost vječnu.“ Sljedeći redak ističe daljnje detalje glede uskrsnuća pravednih—„oni koji su razboriti sjat će poput sjajnog svoda nebeskog, i oni koji mnoge dovode do pravednosti, sjat će poput zvijezda do vijeka, u svu vječnost.“ (Dan. 12:2,3) Isus to potvrđuje kada kaže da će pravedni, „poput sunca sjati u kraljevstvu Oca svojega.“ (Mat. 13:43)

Isus je također ukazao na uskrsnuće pravednih i nepravednih, govoreći o te dvije klase kao o onima koji su činili „dobro“ i o drugima koji su činili „zlo.“ Nakon što je rekao da će svi „koji su u grobovima čuti glas njegov i izaći,“ on govori da će oni koji su činili dobro primiti „uskrsnuće života,“ a da će oni koji su činili zlo doći na „uskrsnuće suda.“ (Ivan 5:28,29)

Ovdje je razlika između onih koji primaju svoju punu nagradu odmah po buđenju iz smrtnog sna, i onih koji dolaze na sud. Prvi uključuju vjerne svih doba, a potonji nevjerne. Vjerni primaju život. Za pobjedničke Isusove sljedbenike tijekom sadašnjeg Evanđeoskog Doba, to će biti besmrtni život na božanskom nivou. (Rim. 2:7; 2 Pet. 1:4) Za Vjerne Dostojnike prošlih vijekova, to će biti savršen život ovdje na zemlji. Njihova nagrada života je zemaljska zato što su živjeli prije

„posebnog“ poziva sadašnjeg doba. Međutim bit će im date važne odgovornosti kao „knezovima po svoj zemlji“ tijekom Mesijanskog kraljevstva. (Ps. 45:16) Biblija također identificira „veliko mnoštvo,“ onih manje vjernih od Kristove „nevjeste“ koja sjedi „na prijestolju“ s njim. Ti manje vjerni će također izići u život, i živjet će na duhovnom nivou kao sluge „pred prijestoljem“ u duhovnoj fazi kraljevstva. (Otkr. 7:9, 13-17)

Svi drugi će izići na uskrsnuće suda, ili kako Grčki tekst navodi, na kredis. Naša Hrvatska riječ prekretnica prenosi sličnu misao. To znači da će probuđeni zatočenici smrti biti suočeni s krizom, u tome da ako će željeti nastaviti živjeti i biti obnovljeni u ljudsku savršenost tada će trebati prihvatiti pripreme božanske milosti kroz Krista, i poslušati zakone njegovog kraljevstva.

To će za njih biti prekretnica. Oni će biti u potpunosti prosvjetljeni što se tiče uključenih pitanja. Ako se oni tada okrenu Gospodinu s budu mu služili sa svim svojim srcem, biti će „sudeći“ dostojnima vječnog života na zemlji. S druge strane, ako se okrenu od Krista i pokažu se nepopravljivima i namjerno zlima, oni će umrijeti u onome što Biblija opisuje kao „druga smrt,“ iz koje neće biti buđenja. (Otkr. 20:14,15; 21:8; Djela 3:23)

S KAKVIM TIJELOM

Apostol Pavao postavio je važno pitanje što se tiče uskrsnuća, i odgovorio na njega. Citiramo:

„Ali reći će netko: Kako uskršavaju mrtvi? I s kakvim li će tijelom doći? Bezumniče! Što siješ, ne oživljuje ako ne umre. I što siješ, ne siješ tijelo buduće, već golo zrna, pšenice - recimo - ili čega drugoga. A Bog mu daje tijelo kakvo hoće, i to svakom sjemenu svoje tijelo... Ima tjelesa nebeskih i tjelesa zemaljskih, ali drugi je sjaj nebeskih, a drugi zemaljskih...

Tako i uskrsnuće mrtvih: sije se u raspadljivosti, uskršava u neraspadljivosti; sije se u sramoti, uskršava u slavi; sije se u slabosti, uskršava u snazi; sije se tijelo naravno, uskršava tijelo duhovno. Ako ima tijelo naravno [u uskrsnuću], ima i duhovno.“ (1 Kor. 15:35-44)

Trebalo bi zapaziti izvjesne važne točke u Pavlovom obrazloženju. Jedna je da kod uskrsnuća tijelo koje je umrlo neće biti uskrsnuto. (reci 36, 37) Druga je da će neki po uskrsnuću imati nebeska, a drugi zemaljska tijela. (reci 40-44) Gospodin je onaj koji u vezi s time odlučuje. On „mu“ daje tijelo kakvo hoće, prema posađenom „sjemenu.“ (redak 38)

„Ono“ je „sjeme“, golo zrna“ koje je posijano u smrti. To je um, osobnost, ili karakter pojedinca. Kada je dojenče rođeno, iako ima mozak, ono još nije razvilo osobnost ili karakter. To se razvije kroz dojmove primljene na mozak tijekom života, kroz pet osjetila vida, sluha, okusa, mirisa, i dodira. Što um čini s tim dojmovima, kako reagira na njih i kako to upravlja vladanjem pojedinca, to

određuje vrstu osobe kakvo će to dojenče postati kad odraste.

Sljedbenici Učitelja nisu se u biti razlikovali u pogledima i vladanju od ostatka čovječanstva sve dok, Božjom providnosti, nisu došli u kontakt sa njegovom Riječi istine. Kroz tu su riječ primili poziv da predaju svoje živote njegovoj službi i da trče „k cilju, k nagradi višnjega poziva Božjeg u Kristu Isusu.“ (Filip. 3:14) Oni su odmah počeli razmišljati o nebeskim obećanjima iz Božje Riječi. Njihovi su se umovi počeli „obnavljati“ kako su nastojali upoznati i vršiti Očevu volju. (Rim. 12:1-3) Kroz utjecaj tih nebeskih obećanja, oni su počeli „težiti“ u svom umu i karakteru—„za onim što je gore, ne za onim što je na zemlji.“ (Kol. 3:1,2)

Tako su ti Kristovi učenici bili pripremljeni za nebesko tijelo, koje će im Bog dati kod uskrsnuća. To nebesko tijelo će biti „njihovo“ vlastito u tom smislu što će biti vrsta tijela koja će najbolje odgovarati pojedinačnoj duhovnoj osobnosti koju su oni razvili. Prije smrti ta duhovna odobnost, koju je Pavao također nazvao „novo stvorenje“, ovisila je o „raspadljivom“ tijelu kroz koje je djelovala, međutim u uskrsnuću „ovo se raspadljivo treba zaodjenuti neraspadljivošću,“ koja će za vjerne sljedbenike Janjeta, biti besmrtnost. (1 Kor. 15:53; 2 Kor. 5:14-17)

Pavlovo pismo braći u Korint bilo je upućeno onima koji su bili „posvećeni u Kristu

Isusu, pozvani da budu sveti.“ (1 Kor. 1:1,2) Iz tog razloga on naročito naglašava uskrsnuće onih koji će postići besmrtnost. Upravo to on opisuje kao USKRSNUĆE MRTVIH, na što je ukazano u Grčkom tekstu. (pogl. 15:42) Međutim, Pavao nas podsjeća da će u uskrsnuću biti također onih koji će primiti fizička, ili zemaljska tijela. Drevni Dostojnici će biti prvi iz te klase, i njihova zemaljska tijela i prateći karakteri biti će savršeni od samog početka. Oni nisu došli pod utjecaj duhovnih obećanja, međutim ipak su težili za nadom u obnovljeni raj na zemlji, i sa vjerom su željeli živjeti u savršenstvu u tom raju. Savršena će ljudska tijela stoga biti prikladna za njih.

Nevjerujući, nepravedni svijet čovječanstva zacijelo nije razvio ni um ni karakter koji bi odgovarali za duhovno tijelo. Kada budu bili oslobođeni iz njihovog zatočeništva u smrti, Bog će im dati novo tijelo, u stanju da bude savršeno. Međutim njihove želje, ambicije i ciljevi—njihov karakter—biti će ono što su oni „posijali“ u ovom životu. Srećom, onima—a mi vjerujemo da će to biti velika većina—koji cijene blagoslove tog novog dana u kojem su probuđeni iz smrtnog sna, i koji će shvatiti te mogućnosti vjere i poslušnosti, će se pomagati na ljestvama napretka, da usput razviju pravedan karakter, prema ljudskoj savršenosti. Prorok Izaija uspoređuje taj proces sa putovanjem „uzvišenim putem svetosti.“ (Iza. 35:8)

BOŽANSKA MOĆ DOVOLJNA

Netko može pitati kako misli pojedinca mogu biti obnovljene kada je mozak u kojem su se razvile bio uništen u smrti. To je moguće jedino kroz svemoguću moć Stvoritelja. Psalmista je napisao o njemu, „On prebraja zvijezde, sve ih po imenu zove.“ (Ps. 147:4) Čovjek, sa svom svojom znanstvenom spoznajom i instrumentima, to ne može učiniti, ali Bog može. Bog, koji zna broj i imena svih nebeskih tijela u cijelom ogromnom svemiru, neće imati poteškoća sjetiti se svakog misaonog impulsa svakog ljudskog mozga i karkatera koji je ikada postojao. On će ih reproducirati oslobođenim zatvorenicima smrti kojima će dati prikladna nova tijela. Kako će se na taj način prekrasno ispuniti ova izjava o njemu, „On liječi one koji su srca slomljena i povija rane njihove.“ (redak 3)

Pavao jasno iznosi vremenski slijed uskrsnuća u odnosu na one koji primaju nebeska tijela i onih koji primaju zemaljska tijela. On kaže: „A kad se ovo raspadljivo obuče u neraspadljivost i ovo smrtno obuče u besmrtnost, tada će se obistiniti riječ napisana: Pobjeda iskapi smrt. Gdje je, smrti, pobjeda tvoja? Gdje je, smrti, žalac tvoj?“ (1 Kor. 15:54, 55)

Apostol ovdje ukazuje na Starozavjetno obećanje, „Progutać će smrt zauvijek i obrisat će Svevišnji Gospodin Jehova suze sa svakoga lica.“ (Iza. 25:8) On objašnjava da ispunjenje ovog

prekrasnog obećanja mora čekati sve dok svi oni koji traže nagradu besmrtnosti to i ne dostignu—kada se „ovo smrtno obuče u besmrtnost.“ Tada će doći vrijeme za oslobađanje svih preostalih zatočenika smrti, i njihove obnove u ljudsku savršenost, sa sposobnošću da savršeno poslušaju Božji zakon i žive zauvijek.

Ovo je veliki cilj Kristove vladavine nad zemljom. „Doista, on treba da kraljuje dok ne podloži sve neprijatelje pod noge svoje. Kao posljednji neprijatelj bit će obeskrijepljena Smrt.“ (1 Kor. 15:25, 26) Tako će biti ispunjeno obećanje iz Otkr. 21:4—„I obrisat će svaku suzu s očiju njihovih i smrti više neće biti, ni tuge ni jauka ni boli više neće biti. Sve što je prije bilo nestalo je.“ Radujmo se da je Krist bio podignut iz mrtvih, i da je on onaj koji će voditi „mnoštvo zarobljenika“ iz smrti, čak sve koji su umrli. To je nada svakog pravog sljedbenika Učitelja, i to je naša nada za cijeli svijet čovječanstva.

Nada u Uskrsnuće Zajamčena

Ključni redak: "Jer kao što u Adamu svi umiru, tako će i u Kristu svi biti oživljeni." 1 Korinćanima 15:22

Izabrani tekstovi: 1 Korinćanima 15:1-11, 20-22

KADA proučavamo Ključni Redak naše lekcije prisjećamo se veoma važne istine o tome da je zbog Adamove neposlušnosti smrtna kazna koja je bila stavljena na njega prešla na cijelu ljudsku rasu. Tekst prvog dijela ovog retka u prijevodu Novi

Zavjet živim riječima naglašava tu činjenicu, i glasi: „Svi umiremo jer smo Adamovi potomci.“ Daljnje proučavanje Božje Riječi otkriva da budući je Adam prvobitno bio savršen, to bi onda savršeni čovjek mogao uravnotežiti vagu pravde, i pružiti sredstvo otkupljenja za Adama i njegovo potomstvo. (Rim. 5:12,18,19; 1 Tim. 2:5,6) Tako je naš Gospodin Isus bio poslan od Oca, da ispuni redak, „Evo Jaganjca Božjega koji odnosi grijeh svijeta!“ (Ivan 1:29)

U vezi Isusa čitamo da je bio „svet, nedužan, neokaljan, odijeljen od grešnika i uzvišeniji od nebesa.“ (Hebr. 7:26) Kroz svoje čudesno začće, on nije došao na svijet kao osuđeni grešnik, no ipak je bio od Adamskog ljudskog

stabla, „rođen od žene.“ (Luka 1:30-35; Gal. 4:4) On „koji ne upozna grijeha“ ostao je „poslušan do smrti, smrti na križu.“ (2 Kor. 5:21; Filip. 2:8; Mat. 27:33-37) Međutim, Isusova smrt nije bila kraj lekcije. On je zatim kroz moć Božju bio podignut iz mrtvih. „Krist Isus umrije, štoviše i uskrsnu, on je i zdesna Bogu!“ (Rim. 8:34)

Luka 24 poglavlje pruža detalje glede Isusovog uskrsnuća, i o njegovim različitim pojavljivanjima onima kojima je služio za života. Izvještaj navodi da se pojavio Mariji Magdaleni, Ivani, i Mariji majki Jakovljevoj. Nakon toga uskrsli se Gospodin susreo i s drugima, kao što su dvojica učenika na putu za Emaus, koji su bili nesigurni i zbunjeni glede izvještaja o tome da je on bio zaista podignut iz groba. (Luka 24:13-32) On je podijelio s njima mnoge važne lekcije. „Počevši tada od Mojsija i svih proroka, protumači im što u svim Pismima ima o njemu.“ (redak 27)

U drugom retku naše pouke, Pavao kaže, „Ali sada: Krist uskrsnu od mrtvih, prvina usnulih!“ (1 Kor. 15:20) Postoji važna istina koju treba razmotriti kada čitamo da mrtvi „spavaju“ u grobu. Čak je i Isus „spavao“ u smrti dijelove tri dana, i zatim je ponovno ustao. (Luka 18:33) Smatrati smrt kao spavanje je ispravna misao u svijetlu mnogih Biblijskih obećanja koja ukazuju na vrijeme kada će se dogoditi „buđenje“ iz smrti. Takvo gledište jača našu vjeru u Boga, i utvrđuje našu nadu za mrtve. Zadnji dio našeg Ključnog

Retka nam govori: „tako će i u Kristu svi biti oživljeni.“ Te riječi pružaju „dobru vijest“ glede obećanja o potpunom uskrsnuću i obnovi u savršen ljudski život za sve čovječanstvo koje od srca posluša pravedne zakone Mesijanskog kraljevstva.

U Božjem planu, Isus je bio „prvorodenac od mrtvih.“ (Kol. 1:18) Iako Sveto Pismo govori o drugima koji su prethodno bili probuđeni iz smrti moći Božjom, oni su svi ponovno umrli. Isus je bio prvi koji je doživio uskrsnuće u punom i trajnom smislu. On je bio „uskrišen od mrtvih,“ Pavao kaže, i „više ne umire.“ (Rim. 6:9) Kakva je predivna nada u budući život pružena kroz smrt našeg Otkupitelja i očitovanje Božje moći u uskrsnuću njegovog „jedinorođenog sina.“ Svi zaspali u smrti biti će podignuti, i imat će priliku živjeti zauvijek na obnovljenoj, savršenoj zemlji—obećanje dano od Boga kroz „sve njegove svete proroke.“ (Djela 3:20, 21)

Ljubimo Jedni Druge

Ključni redak: „Jer ovo je navještaj koji čuste od početka: da ljubimo jedni druge.“
1 Ivanova 3:11

Izabrani tekst:
1 Ivanova 3:11-24

ONI KOJE JE BOG pozvao imaju priliku „postojanošću u dobrom djelu tražiti slavu, čast i neraspadljivost – vječni život.“ (Rim. 2:7) Ovaj izgled nosi sa sobom mnogo odgovornosti i rada

da bi bio ostvaren. Svaki pojedinac koji je tako pozvan treba odložiti palo tijelo i njegove puteve. Pavao nas uči da „odložimo po prijašnjem ponašanju starog čovjeka,“ i da „odjenemo novog čovjeka, po Bogu stvorena u pravednosti i svetosti istine.“ (Efež. 4:22-24) Činiti to zahtijeva mnogo rada i predanosti, do te mjere da moramo žrtvovati sve naše zemaljske interese i životna prava. Ključni dio tog rada je ostvaren kroz razvoj ljubavi jednih prema drugima, kao što je rečeno u našem Ključnom Retku, ili kako Petar navodi— „neprijetvorno bratoljublje.“ (1 Pet. 1:22)

Ljubav prema braći je toliko važna da ju je Isus stavio u oblik zapovijedi: „kao što ja uzljubih vas, da i vi ljubite jedni druge.“ (Ivan 13:34,35) Kao Božja posvećena djeca svaki bi dan trebali učiti o

važnosti i vrijednosti ljubavi. Kroz našu ljubav prema njemu mi smo se odazvali pozivu—„ da sami sebe ponudite u živu žrtvu, svetu i ugodnu Bogu: to će biti vaše duhovno bogoslužje.“ (Rim. 12:1) Zaista, na kršćane se kroz cijeli Novi Zavjet apelira da pokazuju ljubav. Takvi postupci nipošto nisu ograničeni na materijalne stvari, premda ih mogu uključivati. Pavao kaže da mi trebamo „Srdačno se ljubite pravim bratoljubljem! Pretječite jedni druge poštovanjem!“ (Rim. 12:10)

Pavao nam u 1.Kor. 13 daje mnoge riječi o ljubavi, sažimajući svoje misli u izjavi, „ljubav nikad ne prestaje.“ (redak 8) U ovom izvještaju Pavao ne nastoji definirati ljubav, nego nam umjesto toga daje mnoga očitovanja koja bi trebala ukazati na njenu prisutnost u našem karakteru. Ti dokazi, dani u recima 4-7, su sastavni dijelovi koji, kad ih se ispravno razumije, čine jednu veliku lekciju o ljubavi koju mi moramo naučiti i primjeniti u našim životima. U kratko, to je pouka o sličnosti Kristu i o sličnosti Bogu, jer to su konačni primjeri tih očitovanja svojstva ljubavi.

Jedan od tih važnih elemenata koje Pavao spominje je da je „ljubav strpljiva.“ (redak 4) To bi nas trebalo podsjetiti na riječi glede našeg velikog primjera, Isusa, „Doista pomno promotrite njega, koji podnese toliko protivljenje grešnika protiv sebe, da - premoreni - ne klonete duhom.“ (Hebr. 12:3) Ljubav se također „ne hvasta, ne uzoholjuje se“ kaže Pavao. To jest, ona je ponizna i ne hvali se.

U Filip. 2:8-13, podsjeća nas se na Isusovu veliku poniznost, i na potrebu da „sa strahom i trepetom radimo na svom spasenju.“ U skladu s misli o poniznosti, „ljubav ne zavidi.“ Ona nije ljubomorna kada drugi napreduju.

U svim različitim očitovanjima ljubavi koja je Pavao pružio u 1 Korinćanima 13, korištena je Grčka riječ agape. Ta riječ definira potpuno nesebičnu ljubav, nezainteresiranu za sebe, poput ljubavi Božje. To je ljubav koja bi nas trebala nadahnuti na spremnu, radosnu žrtvu svakog zemaljskog interesa, nade i ambicije, i koja radosno polaže i sam život za braću. Ona je također vidljiva i po ljubavi prema Božjoj Riječi istine, njegovom svetom zakonu, i želji da se bude na raspolaganju njemu i njegovom narodu.

Dok nastojimo ispuniti riječi našeg Ključnog Retka, neka bi bilo rečeno za nas, „čuvamo sjećanje na vašu djelatnu vjeru, vašu ljubav koja se muči, i vašu upornu nadu u našeg Gospodina Isusa Krista, pred Bogom našim Ocem, znajući dobro, braćo ljubljena od Boga, da vas je on izabrao.“ (1 Sol. 1:3,4)

Vjeruj Božjoj Ljubavi

***Ključni redak: „Tko vjeruje da Isus jest Krist od Boga je rođen; i tko ljubi Boga koji rađa voli također onoga koje je od Boga rođen.“
1 Ivanova 5:1***

***Izabrani tekst:
1 Ivanova 4:13 - 5:5***

NAŠ NEBESKI Otac napravio je posebnu pripremu za nas kao svoju posvećenu djecu. Dano nam je, kroz riječi Apostola Pavla, jamstvo da će „Bog ljubavi i mira biti s nama.“ (2 Kor. 13:11) To prekrasno obećanje moguće je kroz davanje Božjeg sina. „Uistinu, Bog je tako ljubio

svijet te je dao svoga Sina Jedinorođenca da nijedan koji u njega vjeruje ne propadne, nego da ima život vječni.“ (Ivan 3:16)

Jedan od važnih načina na koji možemo odgovoriti na Božju ljubav kojeg moramo razviti je „vjerovati“ u nju i u njen utjecaj na naš život. Na to nam se skreće pažnja u riječima naše lekcije: „A mi, mi poznajemo, zato smo povjerovali, ljubav koju Bog očituje u sred nas. Bog je ljubav: tko boravi u ljubavi boravi u Bogu i Bog boravi u njemu.“ (1 Ivan. 4:16) U ovome je izražena potreba da vjerujemo u Božju ljubav i u to da će on ostvariti rad kojeg je počeo u nama. Mi smo tada, to čineći, u stanju shvatiti „da sve pridonosi dobru onih koji vole Boga, koji su pozvani prema njegovom

nacrtu.“ (Rim. 8:28) Na drugom mjestu Pavao kaže, „A sam Bog, Otac naš, koji nas uzljubi i koji nam po milosti dade trajno ohrabrenje i dobru nadu.“ (2 Sol. 2:16)

Kao vjerni Otac, Bog će nastaviti pokazivati svoju ljubav onima koje je pozvao. „Da, ljubavlju vječnom uzljubih tebe.“ (Jer. 31:3) Ako smo mu dali „sve“ od srca, možemo se pozvati na obećanje da će on „dovršiti u nama ovu milost.“ (2 Kor. 8:6) Poznavati Boga i „vjerovati“ u njegovu ljubav, mi moramo poznavati Krista. To je zbog toga, što je Bog, kroz Krista, bio u procesu „mirenja svijeta sa sobom.“ (2 Kor. 5:19) U svojoj ljubavi i mudrosti, Bog je povjerio poseban zadatak svom sinu. Stoga, mi „vjerujemo“ u Božju ljubav „uprvši pogled u početnika i dovršitelja vjere, Isusa.“ (Hebr. 12:2)

U ovo je lekciji važno zapaziti da su riječi našeg Ključnog Retka posebno upućene onima „začetima od Boga“—onima koji su se odazvali na njegov poziv i dali mu svoja srca u bezrezervnom posvećenju da vrše njegovu volju. To je misao koja bi nas stalno trebala čuvati poniznima, i služiti kao podsjetnik da „mi ljubimo njega, jer on prije uzljubi nas.“ (1 Ivan. 4:19) Daljnju misao o tome možemo naći u ovim riječima: „A Bog pokaza ljubav svoju prema nama ovako: dok još bijasmo grešnici, Krist za nas umrije.“ (Rim. 5:8)

Uvjerenje u Božju ljubav očitovanu u daru njegovog sina, Isusa, u Bibliji nam je pokazana kao vjera. „A vjera je već neko imanje onoga čemu se

nadamo, uvjerenost u zbiljnosti kojih ne vidimo... A, bez vjere, nemoguće je biti ugodan Bogu.“ „Ta milošću ste spašeni po vjeri! I to ne po sebi! Božji je to dar!“ (Hebr. 11:1,6; Efež. 2:8)

Pavao u ovoj stvari ide korak dalje, govoreći da mi trebamo razviti „vjeru koja kroz ljubav djeluje.“ (Gal. 5:6) Zaista, vjera je dan dokaz kroz djelovanje zakona ljubavi u našem životu. Takva djela očituju našu lojalnost Ocu i njegovom Sinu, Kristu Isusu. Da bi se ugodilo Bogu zahtijeva se ispravnu osobnost, poslušnost srca i uma, i pokazivanje istih kroz djela ljubavi. Neka bi smo stoga, nastojali u potpunosti vjerovati Božjoj ljubavi svsakodnevno razvijajući plodove i milosti duha. (Gal. 5:22,23; 2 Pet. 1:5-7)

Čuvajte se Zavodnika

Ključni redak:
*„Čuvajte se da ne izgubite što ste stekli, nego da primite potpunu plaću.“
1 Ivanova 8*

Izabrani tekstovi:
2 Ivanova

DOK RAZMATRAMO riječi našeg Ključnog Retka, vidimo koliko moramo biti pažljivi na našem putovanju tijesnim putem. Gledajući u Sveto Pismo, mi imamo mnoge podsjetnike o potrebi da se ispitujemo. Pavao kaže,

„No neka čovjek ispituje sama sebe,“ i „Sami sebe iskušavajte jeste li u vjeri! Sami sebe ispitujte!“ (1 Kor. 11:28; 2 Kor. 13:5) Potreba za pomnim samoispitivanjem je temeljena na činjenici da, po prirodi, mi spadamo u stanje opisano u Riječi Božjoj—„Nema pravednoga nijednoga.“ (Rim. 3:10)

Također smo bili utješeni, da, „Blizu je Gospod onima koji su slomljena srca, i spasava one koji su duha skrušena.“ (Ps. 34:18) Imajući takvo iskreno žaljenje zbog grijeha, i vjerujući u dragocjenu krv Isusovu, omogućuje nam stajati cijelima pred Bogom. Sa radošću ponavljamo riječi, „Radošću silnom u Jahvi se radujem, duša moja kliče u Bogu mojemu, jer me odjenu haljinom spasenja, zaogrnu plaštem pravednosti, kao ženik kad sebi vijenac stavi il' nevjesta kad se uresi

nakitom.“ (Iza. 61:10) Bog tako pokriva naše nenamjerne, Adamske nesavršenosti posredstvom Kristovog „plašta pravednosti.“

Dok razmatramo ovu pripremu Božje milosti, trebamo imati na umu da naše ostajanje u tom položaju nije po našoj vlastitoj snagi, nego kroz ono što Bog pruža kroz dragocjena obećanja njegove Riječi, i kroz snagu i utjecaj Svetog Duha u našem životu. Zaista, trenutak u kojem se počnemo osjećati samouvjerenima je opasan. „Tko dakle misli da stoji, neka pazi da ne padne.“ (1 Kor. 10:12)

Kao Gospodinovi sljedbenici, trebamo ispitivati naša srca svakodnevno da vidimo da li je sve u našem životu usredotočeno na vršenje Božje volje. Kada ispitujeemo i prosuđujemo stanje našeg srca, posebno bi smo trebali gledati na naše motive, volju, i namjere. Naš bi cilj trebao biti onaj o kojem je pisao Psalmista, „O da bi ti se riječi usta mojih dopale, misli srca mojega, Gospode, utočište moje i Spasitelju moj!“ (Ps. 19:14) Ništa manje od čistoće srca nije prihvatljivo Bogu, i mi moramo stalno gledati na to kao na naš standard.

U našoj je pouci izražena misao da postoji mogućnost otpadanja od Božje milosti. (2 Ivan. 8,9) Trebali bi smo se čuvati onih koji „ne ostaju u nauku Kristovu,“ uključujući i nas same. Apostol Pavao je naglasio takvu trezvenost srca i misli u ovim riječima: „Plašimo se dakle, tada kad traje obećanje da će se ući u njegov spokoj, plašimo se

da netko od vas ne bude uvjeren da je ostao u pozadini.“ (Hebr. 4:1) Naša najveća sigurnost je u jasnom shvaćanju naše vlastite bespomoćnosti i ovisnosti o Božjem milosrđu i naklonosti.

Isus nam kaže, „Ja sam trs, vi loze. Tko ostaje u meni i ja u njemu, taj donosi mnogo roda. Uistinu, bez mene ne možete učiniti ništa.“ On je također rekao o sebi, „sam od sebe ne činim ništa.“ (Ivan 15:5; 8:28) Prema tome neka bi smo se oslanjali na pomoć Boga i njegovog sina, Isusa, u svako doba, i imali na umu riječi, „Pazi na sebe i na nauku, ustraj u tome.“ (1 Tim. 4:16) Budemo li to sve činili vjerno „do smrti,“ čut ćemo riječi, „Dobro, slugo valjani i vjerni...Uđi u radost Gospodara svojega.“ (Otkr. 2:10; Mat. 25:21)

Opunomoćeni da Poučavamo

„A vi - Pomazanje koje primiste od njega u vama ostaje i ne treba da vas itko poučava. Nego njegovo vas Pomazanje uči o svemu, a istinito je i nije laž, pa kao što vas je ono naučilo, ostanite u Njemu.“

- 1 Ivanova 2:27 -

Mnogi blagoslovi dopiru do posvećenog naroda Božjeg posredstvom njegovog Svetog Duha. Božji Sveti Duh je njegova sveta moć. U našem slučaju to je moć njegovih misli, njegove volje nad našim životima, i također njegova sveta moć koja djeluje u povezanosti sa njegovim providonosnim uplitanjem u sva naša iskustva.

Božje misli, povezane s njegovom voljom za njegov posvećeni narod, zapisane su u njegovoj Svetoj Riječi. Jedino kroz ponizan i uz stav podložnosti studij njegove Riječi, i poslušnost propisima koje ona sadrži, se pokazujemo priznatima pred njim. (2 Tim. 2:15) Oni koji se potpuno predaju vršenju Božje volje začeti su Duhom u nadu novog života. Oni tako postaju sinovima Božjim. Sveti Duh ih također, djelujući kroz njegovu Riječ pomazuje za visoku čast kao slugu Božjih.

Zahtijeva se vjera da se može vjerovati da veliki Stvoritelj svemira može i da koristi svoj narod ovdje na zemlji u svojoj službi. Mi smo toliko beznačajni i nesavršeni da je teško shvatiti da bi nas Bog mogao koristiti u izvršavanju svojih planova i nauma u korist ljudske rase. Međutim to je ono što Sveto Pismo otkriva, i mi to prihvaćamo s poniznošću i zahvalnošću.

Kad je Isus počeo svoju zemaljsku službu on je citirao Izaiju 61:1,2 i objasnio je da je to bilo njegovo opunomoćenje da služi svom Nebeskom Ocu. Taj odlomak kaže, „Duh Jahve Gospoda na meni je, jer me Jahve pomaza, posla me da radosnu vijest donesem ubogima, da iscijelim srca slomljena; da zarobljenima navijestim slobodu i oslobođenje sužnjevima; da navijestim godinu milosti Jahvine.“

Redak 2 ovog opunomoćenja uključuje objavljivanje „dana odmazde Boga našega,“ i tješnja „svih koji tuguju.“ To je ukazivanje na dan odmazde na nacijama na kraju ovog Evandeoskog Doba, kada će mnogi tugovati kao posljedica onoga što će im „vrijeme nevolje“ donijeti. Isus to nije primjenio na sebe zato što je znao da tada još nije bilo vrijeme da se to ispuni. (Luka 4:16-21)

Kratko nakon što je Isus započeo sa svojom službom, on je poslao svojih dvanaest apostola da vrše slično djelo. (Mat. 10:5-7) I oni su trebali objavljivati Evanđelje o kraljevstvu. Osim toga, on je poslao sedamdeset evanđelista da ga predstavljaju

u velikom djelu koje je došao izvršiti. (Luka 10:1) Noć prije svog raspeća, Isus je rekao u molitvi svom Nebeskom Ocu, „Kao što ti mene posla u svijet tako i ja poslah njih u svijet.“ (Ivan 17:18)

Opunomoćenje koje je Isus dao svojim učenicima bilo je ratificirano na Pedesetnicu kad je Sveti Duh sišao na njih. Tada je pomazanje Svetim Duhom, koji je došao na Isusa u vrijeme njegovog krštenja, postalo uistinu djelotvorno u korist njegovih posvećenih sljedbenika, svih koji su bili kršteni u njegovo tijelo. Ivan je to imao na umu, kad u našem tekstu, on govori o „pomazanju“ koje smo primili od njega.

DA POUČAVA

Ivan je u našem tekstu napisao da oni koji primaju to pomazanje Svetim Duhom ne trebaju imati ljude da ih poučavaju. To ne podrazumijeva da su oni izuzeti od potrebe za proučavanjem Biblije, bilo osobno ili u društvu s drugima. Ivan naglašava činjenicu da ako smo mi uistinu pomazani Svetim Duhom da budemo Gospodinovi predstavnici, tada smo bili poučeni od Boga i naučili smo istinu a za koju on želi da ju obznamo drugima. Mi smo poučeni od Boga kroz Sveto Pismo i kroz različite slugе koje nam je on pružio da nam pomogne razumjeti njegovu Riječ.

Da bi smo bili kvalificirani Gospodinovi predstavnici, mi trebamo biti upoznati sa slavnom porukom koju sadrži njegova Riječ. To nije ljudska

poruka. Ona ne dolazi od čovjeka, i mogu je razumjeti jedino oni koje Gospodin prosvjetljuje svojim Svetim Duhom. Samo su takvi u stanju razumjeti „tajne kraljevstva nebeskoga.“ (Mat. 13:11) Isus je rekao svojim učenicima, „blažene oči vaše što vide i uši vaše što čuju,“ i dodao je da su mnogi pravedni ljudi prošlosti željeli vidjeti te stvari ali im to nije bilo dozvoljeno. (reci 16,17)

Mi možda ne znamo baš kako Sveti Duh omogućuje onima koje on privlači k sebi da razumiju „tajne kraljevstva nebeskog.“ Kroz njegov vjerni narod, sjeme istine je sijano što je više i neprekidnije moguće. Međutim, samo se tu i tamo neki pojedinac odazove s razumijevanjem i cijenjenjem. Čudesna je stvar zapaziti spremnost s kojom takvi primaju Riječ, i kako brzo dolaze do razumijevanja Božjeg plana.

Mudri je napisao, „Kao što ne znaš koji je put vjetru ni kako postaju kosti u utrobi trudne žene, tako ne znaš ni djela Boga koji sve tvori.“ Salamun je nato dodao, „Ujutro sij svoje sjeme, a navečer nek` ti ruka ne počiva. Jer ne znaš da li će biti bolje ovo ili ono, ili će oboje biti jednako dobro.“ (Prop. 11:5,6)

Kako je ohrabrujuće shvaćati da su rezultati „sijanja sjemena“ u rukama Gospodinovim. Mi se radujemo shvaćati da Bog svojim duhom pomaže onima koje poziva u proučavanju njegove Riječi. Možemo na to gledati kao na dio djela pomazanja Svetim Duhom, jer njime smo i ovlašteni i

kvalificirani biti „svjetlo svijeta,“ radnici koji se nemaju čega stidjeti, zato jer smo ispravno upravljali Riječju istine. (Mat. 5:14; 2 Tim. 2:15)

PORUKA

Isusovo opunomoćenje Svetim Duhom, zapisano u Iza. 61:1-3, predstavlja cjelovitu predodžbu poruke istine za koju smo mi ovlašteni objavljivati je. To je dobra vijest o kraljevstvu, uključujući slavu nadu uskrsnuća mrtvih. Ona također obuhvaća poruku nebeskog poziva, zato što još uvijek trebamo objavljivati „godinu milosti Jahvine.“

Sada na kraju ovog doba mi smo također pomazani da objavljujemo „dan odmazde našeg Boga.“ To ne znači dami trebamo izgovarati osvetu, bilo pojedincima bilo grupama. To jednostavno znači da mi trebamo objasniti onima koji su krotki i poučljivi značenje sadašnje „bezizlazne tjeskobe naroda,“—da je to očitovanje Božjeg negodovanja protiv ovog grijehom prokletog i umirućeg svijeta. (Luka 21:25)

Usko povezano s objavljivanjem „dana odmazde“ je zadatak da „tješimo sve koji tuguju.“ (Iza. 61:2) To bi moglo biti posebno ukazivanje na koji tuguju zbog uznemirujućih okolnosti „dana odmazde.“ Isus je rekao da će „sva plemena zemaljska“ proplakati zbog njegovog dolaska i kasnije prisutnosti na kraju doba, i naša je

prednost utješiti barem neke od tih ukazujući im na pravi razlog svjetskih nevolja. (Mat. 24:30)

To je čini se misao iznešena u Iza. 35:4, gdje nam je zapovjedbno da kažemo „preplašenim srcima: "Budite jaki, ne bojte se! Evo Boga vašega, odmazda dolazi, Božja naplata, on sam hita da nas spasi!“ Danas su srca ljudi preplašena, kao što je Isus i prorekao, i naša je prednost objasniti im da nemaju pravi razlog za strah, da iako je Gospodinova odmazda na vladavinama, koje su pod Sotoninom vlašću, njegov je krajnji cilj spasiti ljude kroz Mesijansko kraljevstvo.

Pomazanje koje smo primili da objavljujemo Evandjelje o kraljevstvu ne uči nas da budemo osvetoljubivi i grubi u obznanjivanju dobre vijesti. Poruka o kraljevstvu je poruka ljubavi, i trebalo bi ju predstaviti sa suosjećanjem i razumijevanjem. Nismo ovlašteni da rušimo Sotonin društveni poredak, nego da gradimo nadu i hrabrost u srcima onih koji imaju uho da slušaju govoreći im da će uskoro na zemlji biti uspostavljen novi poredak pravednosti.

SVJEDOCI ZA ISUSA

U Novom Zavjetu nam se skreće pažnja na neke detalje opunomoćenja Svetim Duhom. Na primjer, Isus je jasno dao na znanje da njegov narod treba ići naprijed u njegovo ime. Nakon svog uskrsnuća on je rekao svojim učenicima, „Nego primit ćete snagu Duha Svetoga koji će sići na vas i

bit ćete mi svjedoci u Jeruzalemu, po svoj Judeji i Samariji i sve do kraja zemlje.“ (Djela 1:8)

Kada je na otoku Patmosu, Apostolu Ivanu bila dana vizija o onima koji su učvrstili svoj poziv i izbor da vladaju s Kristom, on je rekao, „Ja vidjeh također duše onih kojima bijahu odrubljene glave zbog svjedočenja o Isusu i o riječi Božjoj, ... Oni se vratiše u život i vladaše s Kristom tijekom tisuću godina.“ (Otkr. 20:4) Iz ovoga je očito da Gospodin želi da njegov narod da Isusu i njegovom otkupiteljskom djelu vrlo istaknuto mjesto u njihovoj poruci.

Apostoli su to izgleda vrlo jasno shvatili, i pridržavali se toga. Petar je učinio Isusa samim središtem svoje propovijedi na Dan Pedesetnice, i tisuće Židova koje su tamo bile okupljene pokajali su se i krstili. Kratko nakon toga Petar je iznio svoju prekrasnu propovijed o obnovi, i ponovno je istaknuo Isusovo ime i moć. (Djela 2:14-41; 3:12-26)

Obavješteni smo da nakon te propovijedi o obnovi, „priđu im svećenici, hramski zapovjednik i saduceji, ozlovoljeni što uče narod i navješćuju - u Isusu - uskrsnuće od mrtvih;“ (Djela 4:1,2) Petar se nije mogao suzdržati od propovijedanja o Isusu Kristu, premda je to ime bilo uvreda za mnoge koji su ga čuli.

Pavlovo propovijedanje bilo je po istom obrascu. S obzirom na njegov posjet Židovskoj sinagogi u Solunu, čitamo,“ Kao što to imaše

običaj, Pavao ih ode pronaći i, tri šabata za redom, on upućivaše riječ; počev od Pisama, on objašnjavaše i izlagaše da spasitelj je trebao trpjeti, uskrsnuti iz mrtvih i ` Spasitelj, govoraše on, to je Isus kojeg vam ja najavljujem. ` (Djela 17:1-3)

KOME

Došav pod pomazanje Svetim Duhom, kome trebamo objavljivati dobru vijest o kraljevstvu? Opunomoćenje iz Iza. 61, koje je Isus djelom citirao, naglašava da mi moramo služiti „ubogima,“ misli se na poučljive—oni koji su željni učiti. Međutim, to je vrlo općenito u smislu da ne specificira nikakvu posebnu skupinu ljudi.

Nije na nama da izdvajamo one za koje mi smatramo da su krotki i da ograničimo našu poruku na njih. Mi nismo u stanju suditi, tko su od svih ljudi s kojima dolazimo u kontakt krotki a koji nisu. Da upotrijebimo biblijski izraz, na nama je da „sijemo pokraj svih voda,“ vjerujući da će Gospodin tako voditi stvari da će poruka doći do onih koji su krotki, dok oni koji nisu krotki neće imati uho za nju. (Iza. 32:20)

Međutim mi imamo posebnu odgovornost prema krotkima koji se odazovu na poruku. Naša je prednost da nadalje poučimo takve putevima Gospodinovim. Ne postoji samo evangelizacijski dio službe, nego također i poučavanje i pastoralno djelo. Mi ne samo da svjedočimo istinu drugima, nego trebamo i izgrađivati jedni druge u našoj

najsvetijoj vjeri, i samo su krotki ti kojima će koristiti ovaj aspekt naše službe.

Poruku o kraljevstvu se ne bi trebalo zadržavati od bilo koga tko pokazuje spremnost da sluša. Isus je jasno pokazao da se cijeli svijet treba smatrati našim poljem aktivnosti, i trebali bi smo biti spremni prenijeti poruku naširoko i nadaleko Neznabošcu i Židovu, nazovi Kršćanima i onima u svijetu, vjernicima i nevjernicima, mladima i starima, dok imamo vremena.

U isto bi smo vrijeme trebali prepoznati ruku Gospodinovu po pitanju gdje i kada objavljivati poruku o kraljevstvu. Na primjer, iako je Isus opunomoćio svoje učenike da idu u cijeli svijet propovijedati Evanđelje, božansko uplitanje bilo je takvo da je poruka uglavnom bila odnešena na zapad i sjever, umjesto na istok, od njenih početaka u zemlji Judeji. Pavao se je poslušno i rado odazvao na poziv, „Prijeđi u Makedoniju i pomози nam,“ kada je imao plan ići u drugom pravcu. (Djela 16:9,10)

Kad se radi o nama kao pojedincima naše je polje dosta dobro obilježeno—barem, to je istina kod većine od nas. Nema sumnje da bi smo željeli proširiti našu sferu aktivnosti u Gospodinovoj službi, i dobro je imati takvu želju. To označava da nas pomazujuća moć Svetog Duha potiče na veće žrtve u službi istine. Međutim, ne bi smo trebali previdjeti prilike za službu koje nas čekaju jer su nam nadohvat ruke—mali načini svjedočenja znani

samo nama i Gospodinu. Možda Bog tako gleda da vidi kako vjerno koristimo te prije nego nam povjeri veće prilike.

Također je važno tražiti Gospodinovo vodstvo u povezanosti sa našom zajedničkom službom za istinu. On zna kako otvoriti vrata prilike, i kako ih zatvoriti. Nikada ne bi smo trebali pokušavati prisilno otvoriti bilo koja vrata prilike za služiti Nebeskom Ocu, niti bi smo trebali oklijevati ući kroz ona koja on nepogrešivo otvara.

Božja ruka nije postala prekratka, niti je njegova moć oslabila, od dana Rane Crkve. Čak i danas „Makedonac“ zove i „željezna vrata“ se nastavljaju otvarati kroz providonosna uplitanja našeg Gospodina. (Djela 12:7-11) To je istina s obzirom na Božji narod i pojedinačno i kao grupu. Mi smo zaista blagoslovljeni ako se naučimo strpljivo čekati na Boga, a ne da nastojimo trčati ispred njega u područja službe koja on nije jasno otvorio za nas.

NE OBRAĆENJE SVIJETA

Mi ne očekujemo da veliki broj ljudi u ovo vrijeme prihvati istinu. Mi smo u vremenu „žetve“ na kraju ovog doba, i vršimo djelo berbe, premda je ono ostvareno općim „sijanjem“ ili objavljivanjem istine. Iako mi vjerujemo da će sjeme istine koje je sada posijano biti blagoslov svijetu u dolazećem Mesijanskom kraljevstvu, naš

je glavni cilj dostići i pomoći one koje Gospodin poziva da trče za ciljem nagrade nebeskog poziva.

Vrijeme koje je naš Nebeski Otac odredio za obraćenje svijeta, i Židova i Nežidova, još je u budućnosti. Dok se mi radujemo položiti naše živote u službi istine sada, i da nam je simbolično „odrubljena glava zbog svjedočenja o Isusu,“ veselimo se znati da će u određeno vrijeme prava spoznaja o njemu ispuniti zemlju „kao što vode prekrivaju mora.“ (Otkr. 20:4; Iza. 11:9)

„U onaj dan,“ napisao je Izaija, „pojavit će se korijen Jišajev [Isus] koji će stajati kao stijeg pucima; njega će tražiti narodi, i počivalište njegovo slavno će biti.“ (redak 10) Redak 12 glasi, „I podignut će stijeg narodima, i sabrati prognanike Izraelove, i skupiti rasijanike Judine s četiriju krajeva zemlje.“ Tako nam je zajamčeno da će se i Židovi i Nežidovi radovati kada spoznaja o Gospodinu ispuni zemlju, i da će se skupljati oko tog „stijega“ koji će biti korijen „Jišajev.“ (Rim. 15:12; Otkr. 5:5; 22:16)

Zaista, slavni izled stoji pred cijelim svijetom čovječanstva. Baš kao što mi danas „vidimo Isusa“ i radujemo se u svemu što on znači za nas i što će značiti svijetu, tako će kasnije on postati jedan oko kojeg će se okupljati ljudi iz svih naroda. (Hebr. 2:9) Tada, sa „čistim usnama“ koje će biti dane narodima, „oni će zazivati ime Jahvino i jednodušno mu služiti.“ (Sef. 3:9)

U CRKVI

Svi koji su pod pomazanjem Svetim duhom ovlašteni su da budu izaslanici za Krista, i da, kao takvi, objavljuju dobru vijest krotkima. U tome nema iznimke. Sveto Pismo ne dijeli Gospodinov narod na „svećenstvo“ i „laike.“ Međutim Sveto Pismo pokazuje da se na okupljanjima Gospodinovog naroda, zvanih crkva—Grčki, ekllesija—treba slijediti izvjesne pripreme, i da se treba pridržavati izvjesnih ograničenja.

Pavao je napisao, „Ali ženi ne dopuštam naučavati.“ (1 Tim. 2:12) Ovdje se ukazuje na učitelja na formalnim sastancima ekklesije. To ne znači da žene, prosvjetljene istinom i potpuno posvećene Gospodinu, nisu pomazane da objavljuju Evanđelje o kraljevstvu usmeno, dijeljenjem literature, ili drugačije. Jednostavno stvar je u tome da je Bog u svojoj mudrosti, i kako bi prenio izvjesne predodžbene lekcije, ograničio poučavanje u crkvi na muške članove skupštine.

I u tome postoje ograničenja. U svom pismu Titu, Pavao spominje one koji služe kao naglednici—starješine—u crkvi, i iznosi preduvjete za njih: „Treba, naime, da nadglednik bude besprijekoran na položaju upravitelja Božjeg: ni osion, ni gnjevan, ni pijanac, ni kavgadžija, ni pohlepan za sramnim dobicima. On mora biti gostoljubiv, prijatelj dobra, staložen, pravedan, svet, uzdržljiv, odlučni privržen riječi dostojnoj vjere, koja je u skladu s naučavanjem. Tako će on biti

sposoban pobuđivati na svetu nauku i pobijati opovrgatelje. Brojni su, naime, nepokorni, prazna naklapala i obmanjivači, naročito među obrezanima.“ (Titu 1:7-10)

Iz ovoga je jasno da onaj tko služi kao učitelj u skupštini Gospodinovog naroda treba udovoljavati vrlo visokom standardu pravednog vladanja u svom životu. On također mora biti u stanju „hrabriti u zdravome nauku i pobijati protivnike.“ Neprijatelji istine u Pavlovim danima uglavnom su bili oni među obrezanima—Židovi koji su nastojali uvjeriti vjernike u Krista da bi se trebali suglasiti sa izvjesnim obilježjima Mojsijevog zakona. Nema sumnje da je istina bila napadnuta i na druge načine.

U Ranoj je Crkvi bilo važno da učitelji budu zdravi u učenjima istine, i da imaju mjeru sposobnosti da poučavaju, da bi bili u stanju „boriti se za vjeru koja je jednom zauvijek predana svetima.“ (Juda 3) U skladu s tim mi zapažamo kako Pavao u svojim različitim poslanicama nastoji ispraviti pogrešna doktrinarna gledišta onih kojima piše. U svojim pismima braći u Solunu on diskutira i pojašnjava istinu glede povratka našeg Gospodina i druge prisutnosti. U svom pismu Galaćanima on posvećuje značajan prostor Božjim savezima.

Danas je slično tome važno da oni koji služe kao učitelji u našim ekklesijama budu zdravi u istini—„čvrsti u predstavljenoj istini.“ (2 Pet. 1:12) Ta učenja sačinjavaju „hranu u pravo

vrijeme“ tijekom ovog razdoblja žetve. (Mat. 24:45) Pitanja u vezi istine i zablude danas se mogu u detaljima razlikovati od onih s kojima je se suočavala Rana Crkva, ali je jednako važno da učitelji danas budu sposobni obraniti učenja naše vjere kao što je bilo u to vrijeme.

Mi ne možemo zamisliti Pavla i Petra kako govore o onima koji naučavaju zabludu da bi ih se trebalo pozvati u ekllesiju da objave svoja gledišta zato što doktrine nisu bile važne. Ispravno učenje i njihova praktična primjena smatralo se važnim u Ranoj Crkvi, i trebalo bi se takvim smatrati i sada. Nadajmo se i molimo da će tako nastaviti i biti.

S našim starješinama i učiteljima koji iznose istinu u svoj čistoći, svi mi kao učenici imamo korist. Što jasnije razumijemo te stvari, mnogo ćemo učinkovitije moći to objavlјivati drugima, kada zajedno budemo govorili , koliko god nam je to više moguće dobre vijesti o kraljevstvu, da se ustrašenim srcima može dati hrabrost, i učiniti srca tužnih da se raduju.

BOŽANSKI PLAN VJEKOVA

Ključ za razumijevanje Svetog Pisma

Svi ljudski planovi propadaju, ali Bog ima plan! To je utješna činjenica uvijek iznova naglašena u najraširenijoj knjizi na svijetu, u Bibliji.

Zašto samo nekolicina doista slijedi Isusova učenja? Zašto se pogani nisu preobratali na Kršćanstvo? Što je kraj svijeta i kada će doći? Što je Sudnji dan i kada ga možemo očekivati? Koje je proročansko značenje sadašnjih kaotičnih zbivanja u svijetu?

To su samo neke od tema u knjizi „Božanski Plan Vjekova.“ Napisana je prije više od jednog stoljeća, no dostigla je nakladu više od osam milijuna na više od 30 jezika. Sadrži više od 350 stranica.

Za više informacija obratite se na donju adresu:

„Svanuće“

M Đurak

Kneza Branimira 18

44 010 Sisak, Croatia

email: info@istrazivacibiblijeuHrvatskoj.com

Mob. 098 199 4362